

HAFTALIK SiYASi GAZETE

SOSYALiST CUMHURiYET

SERMAYE VE
EMPERYALiZME
TESLİM EDİLEN
TARIM

pusula

S.10

SAYI: 245 /28 HAZİRAN 2022 - 5 TL

iŞ, EKMEK, LAIKLİK

Peker-Ağar kavgasıyla görünen

Türkiye siyasi tarihinde belki de bir ilktir. Bir mafya reisi, bir çete yapılanmasının lideri, ülkede kendisinin de ta göbeğinde olduğu bataklığı anlatıyor yaklaşık bir yıldır. Herhangi bir gazetecinin veya muhalefet partisinin ulaşması kolay olmayacak bir saygınlığa ulaşıyor böylece. Ne oldu? Geçmişte komünistlerin, aydınların kanına susadığını söyleyip meydanlarda katliam naraları atan bu faşist şimdi "günah çıkarmaya" mı başladı? Yazımızın konusu bu değil, doğrusu bu sorunun yanıtı bir yerden sonra çok önemli de değil. Ancak Peker'e son dönemde soyunduğu rol nedeniyle duyulan sempatinin büyük bir tehlike oluşturduğunu not etmeden de geçmememiz gerekiyor.

Adı üzerinde "suç örgütü lideri" Peker, Birleşik Arap Emirlikleri'nde kaldığı otel odalarından yaptığı ifşaatlarla geçen seneden beri neler ortaya dökmedi ki... Cinayetler, uyuşturucu kaçakçılığı, çökmeler, hırsızlıklar... Komünistlerin özü itibarıyla net şekilde bildiği bu suç düzeninde eski ortaklarıyla işlediği organize suçları anlatıyor Peker. O ortaklar arasında öne çıkanlardan birisi de hiç kuşkusuz eski İçişleri ve Adalet Bakanı Mehmet Ağar oldu.

90'lı yılların polis-mafya-siyaset üçgenindeki kirliliğinin döküldüğü Susurluk davasında çete yöneticiliğinden mahkûm edilmiş bir isim olan Ağar, Türkiye sağıının en karanlık yüzlerinden biri olarak halen "aktif" durumda. Emniyet bürokrasisinde hem geçmişten gelen hem de İçişleri Bakanı Süleyman Soylu kaynaklı ilişkilerinin yanı sıra oğlunu da AKP'den milletvekili yaparak iktidara eklenen Ağar, Peker tarafından yöneltilen ağır

attırmakla ve marinaya çökmekle suçladı.

Mübariz Gurbanoğlu'ndan alınan marinanın kokain sevkiyatında kullanıldığını söyleyen Peker, uyuşturucu sevkiyatının 40-50 metrelik gemilerle yapıldığını iddia etti. Ağar ise iddiaların ardından açıklama yaparak, "Bu olaylar başladığı anda, ayrılmak istediğimi ifade etmişim. Ameliyat olunca biraz beklemişler anlaşılır" dedi.

Yalıkavak Marina tarafından yapılan açıklamada "Şirketimiz yönetim kurulu başkanı Mehmet Ağar 17.05.2021'de görevinden ayrılma isteğini bildirdi. Sayın Ağar sağlık sorunları gerekçesiyle işlem yapmayı erteledik. Bu vesileyle Sayın Ağar'ın görevinden ayrıldığını kamuoyuyla paylaşıyoruz" denildi.

Ağar marinadan ekibiyle görünürde çekildi, ama hafızalarda şu sözleri kaldı: "Biz buradan uzaklaştırınca yapılacak olan da belli: Buraya mafya çökecek. Bugün eğer mafya buraya giremiyorsa bizim burada olmamızdır."

Devlet-siyaset-mafya ilişkisi denilince ilk akla gelen isimlerden biri olan "Bin operasyon"cu Ağar, kendini aklamaya çalışırken yaptığı bu savunma ile AKP Türkiye'sindeki mafya gerçeğini de açık etmiş oldu.

Yeldana Kaharman'ın ölümü ve Ağar ailesi: Kazakistanlı genç kadın Yeldana Kaharman'ın 2019 yılında şüpheli şekilde ölümünde de oklar Mehmet Ağar'ın AKP'li milletvekili oğlu gösteriyor-

Kutlu Adalı cinayeti: Peker'in Ağar'la ilgili bir önemli iddiası da 1996'da Kuzey Kıbrıs gazeteci yazar Kutlu Adalı'nın suikast sonucu katledilmesiyle ilgiliydi. Peker'in iddiasına göre Adalı, Korkut Eken ve Mehmet Ağar'ın emriyle öldürülmüştü.

Peker, aynı dönemde patlak veren Susurluk skandalıyla ilgili davada da hüküm giyen bu iki isimle hep beraber olduklarını söylemişti. Yine beraber oldukları bir ortamda suikast planının kendisine anlatılan Eken'in "Kıbrıs'ta bir adam var. Kıbrıs'ı Rumlara satmak istiyor. İki tane profesyonel ver" diye talepte bulunduğunu söyleyen Peker, "Yüce Allah o insanın kanını bize nasip etmedi. Aradan zaman geçti, döndüler 3-4 gün sonra, denk gelinemedi. Korkut abiyile konuştuk, dedi 'Tekrardan gideceğiz'. Sonra orada bunlara bağlı olan başka bir ekip öldürmüştü. Karşılaştık Korkut abiyile, 'Halloldu o iş' dedi" ifadelerini kullandı.

Bu kavgadan umut çıkar mı?

Konuşulanlar 3 olaydan ibaret değil şüphesiz. Uyuşturucu ticaretinden hüküm giymiş işadamları Orhan Adıbelli'nin öldürülmesiyle ilgili olarak Ağar'ın ortağına işaret ettiği son ifşaatında Peker. Ağar'la ilgili Peker'in açıkladığından çok daha fazlasıyla düzenin esas korkusu olan örgütlü hal-kın hafızasında yerini koruyor.

Peker de Ağar da mensubu oldukları sınıfın hizmetkârı, sermaye devletinin bekası için her türlü suçu işlemeyi türlü kutsal değerlerle örterek "görev" bilmiş iki figür. Birbirine düşmelerinin nedeninin birçok ya da bir tek nedeni olabilir. Dışarıdan

suçlamalarla karşı karşıya.

Peker, kendisine yönelik "suç işlemek amacıyla örgüt kurmak", "nitelikli yağma", "gasp", "rüşvet", "yaralama", "tehdit", "kişiyi hürriyetinden yoksun kılma" gibi suçlamalarla yapılan operasyonların Mehmet Ağar ve Tolga Ağar'ın işi olduğunu öne sürmüştü.

İntikam peşinde ifşaatlarına bir yıldır devam eden Peker, Ağarların adının doğrudan ve dolaylı olarak karıştığı bir dizi skandalı anlattı. Bunlardan öne çıkanları başlıklar halinde özetleyelim:

Yalıkavak Marina'ya çökme ve uyuşturucu ticareti: Peker'e göre Ağar'ın adının karıştığı suç merkezlerinden birisi Bodrum Yalıkavak Marina'ydı. Peker, Ağar ve ekibini marinanın eski sahibi Mübariz (Mansimov) Gurbanoğlu'nu 15 Temmuz darbe girişimi sonrası "FETÖ'cü" ilan edip hapse

du. Peker, olayı kamuoyunun gündemine sokan ilk isim olan gazeteci Sedat Sur'un iddialarını tekrar ederken "Kızcağız jandarmaya gidip 'bana tecavüz edildi' diyor. Kız şikâyet ediyor, daha sonra helikopterle gelip bu kardeşi babası (Mehmet Ağar) aldırıyor. Kız ertesi günü ölü bulunuyor. Ne kadar enteresan ve ne kadar acı değil mi?" demişti.

Kaharman'ın çalıştığı Kanal23 televizyonunun gizli ortağı olduğu da öne sürülen Ağar olayı yalanladı, jandarma da Ağar'ı aklayan bir açıklama yaptı. "Bizde başvuru yok" diyen jandarmaya Peker'den ise "Öldürülmüş bir kızın bir gün önce verdiği şikâyet dilekçesinin yırtılarak yok edilemeyeceğine inanmak safdillik olur" yanıtı geldi. Kaharman'ın şüpheli ölümüyle ilgili baba ve oğul Ağar'ın gölgesinde yürütülen soruşturmada üstü örtülme istenen soru işaretleri bugün halen devam ediyor.

görünense 2020'lerin Türkiye'sinde krizden başka bir şey üretmez hale gelen AKP iktidarının devlet içerisindeki çıkar odaklarını da eskisi gibi memnun edemediğidir. Ortaya saçılan bunca pislikle oluşan fotoğrafa baktığımızda ise burjuva siyasetin maskesiz halini göreceğiz. Sermaye düzeninde siyasetin halka karşı suç işlemek için nasıl aracı yapıldığını, suç ortaklarının marifetiyle öğreneceğiz.

Seçime giden Türkiye'de burjuva siyasetin dengeleri nasıl ve nereye doğru değişir, sermaye gruplarının çıkar çatışmaları daha yeraltındaki hangi karakutuları açtırır bunu zaman gösterecek. Komünistlerin işi ise asla yaşanacakları izlemekle yetinmek ve olacaklardan heyecan duyup beklentiye girmek olmayacak. Halka karşı işlenen suçların hesabını sormanın biricik yolunun örgütlü mücadeleyi yükseltmek ve sınıfın iktidarını kurmaktan geçtiğini unutmayacağız.

İş, ekmek, laiklik

AKP, 20 yıldır iktidarda. Bugün kendisine yeni bir slogan üretmiş. Cumhuriyet'in kuruluşunun 100. yılını "yüzyılı 20 yıla sığdırdık" adıyla bir kampanyayla karşılamaya çalışıyor. Ortaya atılan kampanya sloganı aslında AKP'nin kimliğini ve misyonunu göstermeye yeter de artar bile. Slogandan çıkan anlam ise kısaca şudur: "80 yıldır bir şey yapılmadı, her şeyi 20 yılda biz yaptık" demektir. İtiraf açıktır: 80 yıllık cumhuriyetin reddiyesi!

Sloganın ve AKP'nin sakladığı gerçek 1923 yılında kurulmuş Cumhuriyet'in tasfiyesidir. AKP'nin 20 yılı, ülke siyasi tarihinin gerici bir dönüşüme tabi tutulmasıdır. 1923 Cumhuriyeti'nin işgal ve saltanat yıllarında kurulması, Cumhuriyet'in kuruluş paradigmasını da belirlemiştir. Saltanata, hilafete ve emperyalist işgale karşı kurulmuş 1923 Cumhuriyeti ile bugün AKP'nin "20 yıla sığdırdığı" gerici dönüşüm arasında hiçbir benzerlik ve doğrultu olarak hiçbir paralellik bulunmamaktadır. Saltanat, tek adam rejimiyle, hilafet laikliğin tasfiyesiyle geri gelmiştir. Emperyalizme bağımlılık ise AKP iktidarı döneminde katmerlenerek artmıştır. Büyük Ortadoğu Projesi'nin eşbaşkanlığı üzerinden ABD emperyalizminin taşeronluğunu üstlenmek başlı başına yeni bir olgu iken, asıl önemli olanın ise ülkenin tamamen emperyalist tekellerin yağmasına açılması ve ülkenin ekonomik bütün değerlerinin yabancı tekellere teslim edilmesidir.

Bu sürecin motor partisi AKP olmuştur. Ancak AKP'nin, uzaydan geldiğini düşünmek çok yanlıcıdır. AKP, kapitalist Türkiye'nin yaşadığı sürecin doğal evrimidir. Kapitalizmin ihtiyaçları, emperyalist dünya sisteminin yönelimi ve bu doğrultuda sermaye devletinin ve sınıfının tercihleri, kapita-

lizmin ve sermaye sınıfının ihtiyaçları, bir bütün olarak AKP'yi iktidara taşıyan ana yol olmuştur. Özcesi, AKP 12 Eylül cuntasının döşediği zemin üzerinden yükselmiştir. AKP, bu zeminin yüklediği misyonu 20 yıllık iktidarı boyunca yerine getirmiş, ülkenin yağmalanması ve değerlerinin sermayeye peşkeş çekilmesinin siyasi partisi olarak görev yapmıştır. AKP, istibdat rejimiyle bu misyonu yerine getirirken, rejimin ana kolonlarından birisi ise gericilik olmuştur.

Bugünkü tablo üç aşağı beş yukarı şöyledir: Yargı, AKP'nin siyasi aparatına, Meclis tasdik kurumuna dönüşmüş, anayasa rafa kaldırılmış, laiklik tasfiye edilmiş, ekonomi emperyalizme teslim edilmiş, ülke sermayenin yağmasına sonuna kadar açılmış, yoksulluk ve işsizlik daha da artmıştır. 12 Eylül sonrası üretilen Türk-İslam sentezi ideolojisi AKP-MHP tarafından temsil edilen istibdat rejimiyle vücut bulurken, bu ideolojiyle kurulan rejim ise sermayenin çıplak diktatörlüğü olmuştur. Türk-İslam ideolojisi, emek düşmanlığının, sömürünün, yağmanın, rantın, yolsuzluğun, yoksulluğun, işsizliğin ve dışa bağımlılığın ideolojisi olarak işlev görmüş, görmektedir.

Bugün 20 yıllık AKP iktidarının yükseldiği kolonlar, sermayenin çıplak diktatörlüğü olarak, Türk-İslam ideolojisinin çağrıştırdığı gibi gericilik ve çete/mafya oluşumlarıdır. Bir yandan pıtrak gibi büyüyen gladyonun arttığı çeteler ve mafya örgütlenmesi diğeri de devleti ele geçiren ve bizzat devlet katında artık makbul sayılan tarikat ve Diyanet örgütlenmesidir. AKP döneminde paramiliter ve faşist çetelerin örgütlenmelerin önü açılmış, mafya ve uyuşturucu baronlarının at oynattığı bir düzen

kurulmuş ve aynı zamanda gerici örgütlenmelerin yükselişi ise hız kazanmıştır. Bugün AKP eliyle kurulan rejim, zamanında liberallerin destek verdiği İkinci Cumhuriyet rejimi, bugün çetelerin ve gericilerin üzerinde yükseldiği yolsuzluk, yağma ve rant ekonomisiyle beslenen haramiler düzeninden başka bir şey değildir.

İsmailağa cemaatinin liderinin ölümü sonrası yapılan cenaze törenine bizzat devlet kademesinin tam kadro katılması, ülkemizdeki rejimin resmidir.

Tartışmalı bir cemaat olan İsmailağa cemaatinin liderinin cenazesine katılım ve cenaze başında yapılan konuşma, AKP'nin yolsuzluk, yağma ve rant düzeni için tarikatlara nasıl ihtiyaç duyduğunun resminden başka bir şey değildir. Söz konusu cemaat kadınların okutulmasına ve teknolojinin kullanılmasına karşıdır ve cemaat içinde yaşanan cinayetlerle bilinmektedir.

Laik bir devlette, tarikatların meşru ve makbul görülmesi kabul edilemez. Yolsuzluk, yağma ve rant düzeni ise yoğun emek sömürsünden beslenir. Sömürünün ideolojik egemenlik aracı ise gericilik oluyor.

Bugün ekonomik krizin bedeli emekçiler tarafından ödüyor, yoksulluk, işsizlik, hayat pahalılığı emekçilerin belini büküyor. Bu tablonun sorumlusu, mafya-tarikat-müteahhit rejiminin kurucusu AKP'dir.

İş, aş, ekmek, insanca yaşanacak ücret ile laiklik bugün emekçilerin kurtuluş mücadelesinin talepleridir!

YENİ BİR CUMHURİYET PROGRAMI

EMEK LAİKLİK BAĞIMSIZLIK

* 'Yeni Bir Cumhuriyet Programı' nı TKH ilçe Örgütlerinden edinebilirsiniz.

Gericiilerin kanlı sicili: Sivas katliamı

Sivas katliamı, sermaye egemenliğinin devamı ve bekası için gericiiliğin nasıl kullanışlı bir aparat olduğunun açık kanıtıdır.

Reel sosyalizmin dünya ölçeğinde güçlendiği, ülkemizde ise işçi sınıfının ayağa kalktığı, solun örgütlü bir güç olarak siyaset sahnesinde etkin olduğu, 60'lı 70'li yıllar boyunca Komünizmle Mücadele Dernekleri başta olmak üzere emperyalizmin 'Yeşil Kuşak Projesi' doğrultusunda Siyasal İslamcı örgüler beslendi, önü açıldı. 12 Eylül darbesine giden yolun da gerici faşist çetelerin eliyle döşendiği bugün tartışmasız bir gerçek. Maraş, Çorum katliamlarında aferini alan gerici örgütler bir sonraki döneme de hazır olduklarının mesajını veriyordu.

12 Eylül darbesi ile birlikte Türk-İslam sentezi devletin resmi politikası olarak devreye sokuldu ve ülkemizin ilerici birikimine topyekün savaş açıldı. Darbe döneminde işçi sınıfının örgütleri kapatılır ve yasaklanırken, tarikat ve cemaatlerin önü sonuna kadar açıldı.

90'lı yıllar ise bir kez daha suikastların, katliamların sıradanlaştığı bir dönemdi. Çetin Emeç, Bahriye Üçok, Turan Dursun, Muammer Aksoy ve Uğur Mumcu İslamcı örgütler eliyle katledildi.

Siyasal İslamcı örgütlerin kanlı sicili kabardır. Bugün, zaman zaman özgürlük, demokrasi havariliğine soyunan liberallerin de desteğini alan aynı gerici zihniyet iktidardadır ve ülkemizin üzerine karabasan gibi çökmüştür.

Günler öncesinde hazırlıkları yapılan katliam; Devlet gericilerle el ele...

2 Temmuz 1993 yılında Sivas'ta Pir Sultan Abdal şenlikleri sırasında günler öncesinden hazırlıkları yapılan ve geliyorum diyen katliamda 33 aydın ve 2 otel çalışanı olmak üzere 35 yurttaşımız hayatını kaybetti. 29 yıl önce Sivas'ta yaşananlar ülkemizin bugün adım adım taşıdığı karanlığın önemli dönemeçlerinden biri oldu.

2 Temmuz Katliamı öncesinde Milli Görüş Vakfı'nın öncülüğünde gerici bir yığınak yapıldığı bugün biliniyor. Çevre illerden getirilen İslamcı-milliyetçi militanların günler öncesinde camilerde toplantılar yaptığı, bildiriler dağıttığı da...

"Müslüman Kamuoyuna" hitabıyla başlayan bildiride "Salman Rüşdi köpeği Müslümanlar'ın çok az olduğu kâfir bir ülkede korkudan sokağa çıkmaya bile cesaret edemezken, onun yerli uşağı Aziz Nesin köpeği, yanında kendisiyle beraber bir ekiple birlikte, şehrimiz Valisi tarafından davet edilip, şehirde adeta Müslümanlar'la alay edeceğine gezebilmektedir.

Kâfirler şunu iyi bilmeli ki: İslâmın Peygamberi'ni

ve kitab'ın izzetini korumak için, bu uğurda verilecek canlarımız vardır.

"Gün, Müslümanlığımızın gereğini yerine getirme günüdür." İfadeleri ile açıkça katliam çağrıları yapıldı.

2 Temmuz günü, Cuma namazından çıkan bir grup, şenliklerin yapıldığı kültür merkezine saldırmış, ancak ilk saldırı şenliğe katılanların direnişi ile püskürtülmüştü. Başta az sayıda olan gerici güruha müdahale edilmemesinden cesaret alan yobazların sayısı, kısa sürede on binlere ulaştı.

Gerici sokaklarda katliam çağrıları yaparken, dönemin Sivas Valisi'nin emniyet güçlerine olaylara müdahale emri vermesi ve takviye kuvvet talebine rağmen uzun süre ne emniyet güçleri müdahalede bulunmuş ne de çevre illerden takviye ekipler gönderilmiştir.

Güvenli olabileceği düşüncesi ile Madımak Oteline sığınan aydın ve yurttaşların dönemin Başbakanı Tansu Çiller, Başbakan Yardımcısı Erdal İnönü dahil yetkililerle yaptıkları telefon görüşmelerinde ise gerekli güvenlik tedbirlerinin alındığı söylenerek katliama göz yumulmuştur.

Televizyon ekranlarında canlı yayınların yapıldığı esnada, otelin önüne benzin bidonlarının getirildiği ve "yakın" çağrılarının yapıldığı açıkça görülmesine rağmen olay yerinde bulunan emniyet güçlerinin gerici güruha dağılın uyarısı dışında bir müdahalede bulunmaması da katliamın bilinçli bir politikanın ürünü olduğunun açık göstergesidir.

Otelin yakılmasının ardından sağ kalanları çatıdan indirmek üzere gelen itfaiye ekibinin Aziz Nesin'i tartaklayarak indirdiği ve linç edilmek üzere gericiilerin önüne attığı görüntüler de hafızalardadır.

Katliamın ardından yobazları aklamak için sıraya girdiler

Katliamın ardından henüz katledilenlerin cenazesi kaldırılmamışken, dönemin başbakanından cumhurbaşkanına, belediye başkanından, burjuva basına, bugün demokrasi havarisi kesilen liberal köşe yazarlarına kadar geniş bir koro, gericiileri aklamaya, öldürülen aydınları ve Aziz Nesin'i provokatör ilan etme yarışına girdi.

Dönemin Başbakanı Tansu Çiller, "Çok şükür, otel dışındaki halkımız bir zarar görmemiştir. Olay, bir otelin yakılması ve içinde olan vatandaşlarımızın ölmesi ile ortaya çıkmıştır. Tahrike kapılacak bir durum yoktur. Sivas olayının neden ve nasıl olduğu tahkik edilmelidir. Sayın Aziz Nesin'in oradaki konuşmalarından sonra, gazetelere yansıyan haberlerden halkın tahrik içerisinde olduğu anlaşılacaktır" diyerek, katliamcılarını aklamaya çalıştı.

Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel, "Olay müferittir. Ağır tahrik var. Bu tahrik sonucu halk galeyana gelmiş... Güvenlik kuvvetleri ellerinden geleni yapmışlardır... Karşılıklı gruplar arasında çatışma yoktur. Bir otelin yakılmasından dolayı can kaybı vardır" diyerek, katliamcılarını masum gösterdi.

İçişleri Bakanı Mehmet Gazioğlu, "Aziz Nesin'in halkın inançlarına karşı bilinen tahrikleriyle halk galeyana gelerek tepki göstermiştir." Açıklamasında bulundu

Dönemin ANAP Genel Başkanı Mesut Yılmaz, "Devletin valisi yüzde 99'u Müslüman olan Türkiye'de halkımızın dini duygularını rencide eden, dini değerlerle alay eden bir konuşmacıya karşı tepkisiz kalmışsa, milletin o valiye güvenmesini bekleyemezsiniz. Fikir özgürlüğünün halkımızın mukaddes değerleri için kullanılmasına hiçbir şekilde kayıtsız kalamayız" diyerek yobazlarla aynı safta olduğunu beyan etti.

Refah Partisi Genel Başkanı Necmettin Erbakan, "Provokatörler geliyor, benzin döküyor, kibrit çıkarıyor, perdeleri tutuşturuyor. Bunları yapanlar gene bulunmaz. Çünkü arkasından CIA çıkar." Açıklamasıyla dış mihraklar nakaratını tekrarladı.

Büyük Birlik Partisi Genel Başkanı Muhsin Yazıcıoğlu, "Aziz Nesin'i Sivas gibi hassas ilimize getirerek zehrini kusmasına sebep olanlar olayın birinci derece sorumlularıdır. Halkımız kışkırtılmıştır, tahrik edilmiştir" şeklinde saldırgan bir dil kullanmayı ihmal etmemiştir.

Dönemin Başbakan Yardımcısı olan Erdal İnönü ise, katliamın ardından SHP'ye ve kendisine yönelik eleştirilere, "Ne yapayım, yetkim yoktu" şeklinde yanıt verecekti.

Dönemin Refah Partili Sivas Belediye Başkanı Temel Karamollaoğlu ise katliamın baş kahramanlarından bir diğer isim. Katliam için toplananları yatıştırarak bir konuşma yapması beklenen Karamollaoğlu, "Gazanız mübarek olsun. Bir defa şöyle bir fatiha okuyalım. Sonra şunların ruhuna el fatiha diyelim" diyerek, göstericilerin "Mücahit Temel" sloganlarıyla karşılanmıştır.

Liberali ve gericisi ile basın, sahibinin sesi oldu; Aziz Nesin'in provokasyonu olayları tetikledi

Sivas Katliamı sonrası atılan manşetler, yazılan köşe yazıları da ülkemizin hizaya sokulmak istendiğinin ve gerici hareketin sermayenin her kesiminden destek ve onay aldığı kanıtı olmuştur. Dönemin burjuva basını neredeyse tek manşette anlaşmıştı; Aziz Nesin'in provokasyonu olayları tetikledi ve Şeytan Aziz.

Sadece gazete manşetleri değil, köşe yazarları da gericiileri aklayan boy boy yazılar yazmayı ihmal etmedi.

Dönemin Sabah gazetesinde köşe yazarlığı yapan Cengiz Çandar "Sivas Faciası : Provokasyon ve Gaflet" başlıklı yazısında "Devletin vurdumduymazlığı ve aczi "birey" in provokatörlüğü olgusunu ortadan kaldırmaz..." diyerek olayların sorumlusu olarak doğrudan Aziz Nesin'i suçluyordu.

Türkiye gazetesi yazarı Sebahattin Önkibar'ın "Politika Günlüğü" köşesinde de

"Sivas olaylarının müsebbibi "Pir Sultan Abdal'ı anma" adı altında tahrik kit'alarının bölgeye gelmesine izin veren yetkililer ile mukaddes kitabıma za dil uzatan yazar Aziz Nesin'dir..." şeklinde aynı ifadeleri görüyoruz.

Tercüman gazetesinden Nazlı İlicak, "Müslümanlığa Sövmek, Laiklik ve Çiller İmajı" başlıklı yazısında: "Müslümanlığa sövmek herhalde fikir hürriyetinin kapsamı içinde alınamaz." İfadeleriyle yine Aziz Nesin'i hedef gösteriyordu.

Ertuğrul Özkök'te Hürriyet gazetesinde ki köşesinde "Bir tahrik, başka bir tahrikle büyüyor. Aziz Nesin'in hassasiyet yaratan, tahrike varan sözleri, karşı tahrikle birleşiyor ve hepimizi ciddi şekilde endişelendiren bu sonuç ortaya çıkıyor..." diyerek Aziz Nesin'e işaret ediyordu.

Elbette bu örneklerle sınırlı değil. Çok sayıda köşe yazarı benzer yazılar yazmış, gazeteler gericiileri aklayan manşetler atarak ülkemizin karanlığa sürüklenmesine ortak olmuşlardır.

Dava sürüncemeye bırakılırken, Sivas Katliamının avukatları AKP döneminde ödüllendirildi

Sivas katliamının ardından 190 kişi gözaltına alındı, 124'ü hakkında dava açılırken diğerleri serbest bırakıldı. Dava süreci ise adeta sanıkların masum olduğunu kanıtlama gayreti ile yürütüldü. Yapılan ilk yargılamada sanıkların bir bölümüne 2 ila 15 yıl arasında değişen cezalar verilirken bir kısmı be-
raat ettirildi.

Karara itirazın ardından yapılan ikinci yargılamada suçun "Anayasal ve laik düzeni zor kullanarak

değiştirme" kapsamında olduğu değerlendirilerek, 33 sanık hakkında idam kararı verildi. İdam cezasının kaldırılmasıyla birlikte bu cezalar ağırlaştırılmış müebbet hapis cezasına çevrildi.

Ancak yargı sürecinde örgüt bağlantısı olmadığı yönünde ki ısrar, "firari" sanıkların "yakalanmaması", her hangi bir devlet kurumu görevlisinin yargılanmaması gibi pek çok koruyucu ve kollayıcı uygulanmanın yanı sıra sanıkların avukatlığını yapan isimlerin AKP döneminde bakanlık, milletvekilliği, anayasa mahkemesi üyeliği gibi makamlara taşınması manidardır.

Sivas Davası sanık avukatlarından bazıları ve sonraki görevleri şöyle; Eski Afyonkarahisar Barosu Başkanı avukat Celal Mümtaz Akıncı, dönemin cumhurbaşkanı Abdullah Gül tarafından Anayasa Mahkemesi üyeliğine atandı

Hayati Yazıcı, Gümrük ve Ticaret Bakanlığı yaptı. Bülent Tüfekçi AKP'nin eski Gümrük ve Ticaret Bakanı, Mevlüt Uysal AKP'nin eski İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı, Haydar Kemal Kurt eski AKP Isparta Milletvekili, Erdoğan'ın eski avukatı Zeyid Aslan eski AKP Tokat Milletvekili, M. Ali Bulut eski AKP Kahramanmaraş Milletvekili ve Anayasa Komisyonu üyesi, Ali Aşlık eski AKP İzmir Milletvekili oldu. Ve daha pek çok isim belediye başkanlığı, milletvekilliği gibi görevler aldı.

Gericiilerin avukatlığını yapan bir diğer isim ise Milli Görüş'ün kurucularından Şevket Kazan idi. Refah Partisi'nin Adalet Bakanlığı'nı yaptığı dönemde de katilleri cezaevinde ziyaret ederek aynı safta olduğunu ortaya koymayı ihmal etmemiştir.

Sivas'ta yolu döşenen Siyasal İslam bugün iktidardadır

Sivas katliamı tarihin karanlık sayfalarında kalmış toplumun ortak acısı değil, AKP eliyle kurulan gerici, piyasacı, işbirlikçi yeni rejimin inşasında önemli bir dönemeçtir. Katliamı gerçekleştiren gerici örgütlerin attığı " Cumhuriyet Sivas'ta kuruldu, Sivas'ta yıkılacak", "Kahr olsun laiklik, yaşasın şeriat" sloganları bu ülkenin ilerici birikiminin açık olarak hedef alındığını gösteriyor. Öte yandan katliama müdahale edilmemesi ve gün boyu televizyon ekranlarından canlı izletilmesi de toplumun ilerici kesimlerine yönelen sistematik bir saldırı olarak tarihe geçmiştir.

Bugün AKP eliyle kurulan yeni rejimin temsilcileri ve gericiiler katliamı aklamaya çabalarına devam ederken, tarikat şeyhlerinin önünde eğilmeye, tarikat ve cemaatlerin tahakkümüne onay vermeye devam etmektedir. Sivas'ta tohumları atılan gerici rejim bugün iktidardadır.

AKP'li Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan, Başbakanlığı döneminde, Sivas davasının zama-
naşımı kararını sevinçle karşıladığını, "vatanımıza ve milletimize hayırlı olsun" sözleriyle ilan etmişti.

Yine katliamın baş mimarlarından Ahmet Turan Kılıç sağlık sorunları gerekçesiyle Erdoğan'ın özel affına mazhar olmuştu.

Günümüzün sözde muhalifi Temel Karamollaoğlu televizyon kanallarında "Sivas'ta katliam oldu diyemem" sözlerini sarf etmeye devam etmektedir.

Yeni Akit gibi yandaş ve gerici basın Sivas katliamcılarının masum olduğu ve öldürülen yurttaşlarımızın neredeyse kendi kendilerini öldürdüklerini iddia edecek denli pervasız propagandasına devam ediyor.

Aydınlarımız yolumuza ışık olmaya devam ediyor

Sivas Katliamında yitirdiğimiz aydınlarımız Muhlis Akarsu, Asım Bezirci, Metin Altıok, Hasret Gültekin, Behçet Aysan, Nesimi Çimen, Asaf Koçak, Edibe Sulari, Muhibe Akarsu, Gülendam Akça, Mehmet Atay, Sehergül Ateş, Erdal Ayrancı, Belkis Çakır, Serpil Canik, Muammer Çiçek, Carina Cuanna Thuijs, Serkan Doğan, Murat Gündüz, Gülsüm Karababa, Uğur Kaynar, Koray Kaya, Menekşe Kaya, Handan Metin, Sait Metin, Huriye Özkan, Yeşim Özkan, Ahmet Özyurt, Nurcan Şahin, Özlem Şahin, Asuman Sivri, Yasemin Sivri ve İnci Türk bu ülkenin ilerici birikimini, mirasını taşıyan milyonların sözünde, sazında, mücadelesinde nefes olmaya devam ediyor.

Ve elbette gericiiler tarihin karanlık sayfalarında silinip giderken Aziz Nesin bu ülkenin topraklarında yaşamaya, aydınlanma mücadelesinin neferi olmaya devam edecek.

Cemaat liderinin devlet törenini andıran cenazesi

Nakşibendi Tarikatı'na bağlı İsmailağa Cemaati'nin lideri Mahmut Ustaosmanoğlu'nun ölümünün ardından Fatih Camii'nde düzenlenen cenaze töreni, Türkiye'de laikliğin nasıl tasfiye edildiğini ve düzen siyasetinin kanatlarının birbirinden bir farkı olmadığını da gözler önüne sermiş oldu.

Ustaosmanoğlu'nun 'Devlet töreni'ni andıran cenazesinde konuşma yapan AKP'li Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan, 1965- 1966 yıllarında Fatih İmam Hatip'te öğrenciyken cuma namazlarına geldiği İsmailağa Camisi'nde Mahmut Ustaosmanoğlu'nu dinlediğini ve orada kendisiyle müşerref olduğunu belirterek 'ilim sahibi bir önder'in uğurlandığını iddia etti. Erdoğan şunları kaydetti:

"Bugün ilim, irfan ve hikmet sahibi bir önderimizi ebediyete yolcu ediyoruz. Kendisini tanıdık, bildik ve bu imaniyle da biz sevgili habibine komşu olacağına da inanıyoruz. Zaman zaman Yavuz Selim Camisi'nde sohbetlerinde bulunurduk. Gerçekten bir ömür, bu ümmetin manevi mimarı olarak bulunmuş Hocaefendi Hazretlerinin şarktan garba uzayan bir mücadele... Bu mücadelede de farz, sünnet... Bunlardan asla zerre kadar tavizinin olmadığını biliyoruz. Son dönemlerinde tabii gerçekten çok çile çekti ve bu çilenin ardından bugün Hakk'a uğurluyoruz. Yaş 93 ama kendisini tanıdık, bildik ve bu imaniyle da biz, sevgili Ha-

bibi'ne komşu olacağına da inanıyoruz. Rabbim cümlemizi inşallah sevgili Habibi'yle inşallah komşu kılsın. Bizleri de hep birlikte haşrucem etsin."

Erdoğan'ın yanı sıra Millet ve Cumhuriyet İttifakı'nı bir araya getiren cenaze törenine, Adalet Bakanı Bekir Bozdağ, Gençlik ve Spor Bakanı Mehmet Muharrem Kasapoğlu, İçişleri Bakanı Süleyman

Soylu, Sanayi ve Teknoloji Bakanı Mustafa Varank, Ulaştırma ve Altyapı Bakanı Adil Karaismailoğlu, AKP Genel Başkanvekili Numan Kurtulmuş, AKP Grup Başkanvekili Mahir Ünal, Diyanet İşleri Başkanı Ali Erbaş, Cumhurbaşkanlığı İletişim Başkanı Fahrettin Altun, Cumhurbaşkanlığı Sözcüsü İbrahim Kalın, Büyük Birlik Partisi Genel Başkanı Mustafa Destici, Saadet Partisi Genel Başkanı Temel Karamollaoğlu, Yeniden Refah Partisi Genel Başkanı Fatih Erbakan, Gelecek Partisi Genel Başkanı Ahmet Davutoğlu, eski TBMM Başkanı İsmail Kahraman, CHP İstanbul Milletvekili İlhan Kesici, İlim Yayma Vakfı Mütevelli Heyeti Başkanı Bilal Erdoğan, AK Parti İstanbul İl Başkanı Osman Nuri Kabaktepe de katıldı.

Fethullah Gülen de İsmailağa Cemaat lideri Mahmut Ustaosmanoğlu'nun ölümüne ilişkin taziye mesajı gönderdi.

Taziye mesajı, Gülen ait yayınların yayınladığı Herkul.org sitesine ait Herkul_Nagme isimli Twitter hesabından "Muhterem Fethullah Gülen Hoca Efendi'nin Mahmut Efendi Hazretleri'ne taziyeleri" notuyla paylaşıldı.

Ustaosmanoğlu'nun cenazesinde konuşma yapan AKP'li Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan, 1965- 1966 yıllarında Fatih İmam Hatip'te öğrenciyken cuma namazlarına geldiği İsmailağa Camisi'nde Mahmut Ustaosmanoğlu'nu dinlediğini ve orada kendisiyle müşerref olduğunu belirterek 'ilim sahibi bir önder'in uğurlandığını iddia etti.

Şer yuvaları: Tarikatlar ve cemaatler

Nakşibendi Tarikatı'na bağlı İsmailağa Cemaati'nin lideri Mahmut Ustaosmanoğlu'nun ölümü tarikatlar ve cemaatlerin kirli sicillerini bir kez daha gündeme getirdi. Adları istismar, cinayet, taciz, tecavüz gibi skandallarla adeta özdeşleşen bu gerici yapıların, ne türden imtiyazlarla donatıldığını da Ustaosmanoğlu'nun cenazesinde görmüş olduk. AKP'li Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın cenazede yaptığı konuşmada kullandığı "ilim, irfan sahibi bir önderimizi uğurluyoruz" ifadesi AKP eliyle kurulan gerici rejimin bir tezahürü bir bakıma.

Geçtiğimiz yıl, kaldığı cemaat yurdunda uğradığı baskılara dayanamayıp yaşamına son veren Fırat Üniversitesi Tıp Fakültesi 2. Sınıf öğrencisi Enes Kara'nın, çektiği videoda anlattıkları bu gerici yuvaların gerçek yüzü. Hizmet hareketi diye servis edilen bu yapıların nasıl birer şer odağı olduğu ise toplumun önemlice bir kesimi tarafından bilinen bir gerçek. Bu öfkenin günden güne büyüdüğü de elbette...

Ensar Vakfı'na ait Karaman'daki öğrenci yurdunda yaşananlar henüz hafızalarımızda. Hoş üzerinden ne kadar süre geçerse geçsin, unutulmuyacak. Unutulmasın da zaten. 45 erkek çocuğunun sistematik istismar vakasına maruz bırakıldığı bu gerici vakfın faaliyetlerinin yasaklanması, kapatılması gerekirken, dönemin Aile ve Sosyal Politikalar Bakanı Sema Ramazanoğlu'nun vakfı nasıl sahiplendiği de unutulmamalı.

Ramazanoğlu'nun "Buna bir kere rastlanmış olmasın hizmetleri ile ön plana çıkmış bir kurumumuz karalamak için gerekçe olamaz. Biz Ensar Vakfı'nı da tanıyoruz, hizmetlerini de takdir ediyoruz" açıklaması bu gerici ideoloji ile helalleşilemeyeceğini aksine hesaplatacağını gösterir nitelikte. Ensar'la bitiyor mu peki? Elbette hayır...

Kütahya'da, Süleymanlılar cemaatine ait orta öğretim erkek öğrenci yurdunda ağabeyini ziyaret etmek için gelen 12 yaşındaki Nurettin Ekşi, yurdun

mutfağında kaçak şekilde çalıştırılırken kolunu kıyma makinesine kaptırmasını, Antalya İlim ve Kültür Derneği'ne (ALİMDER) bağlı bir yurtda çalışan aşçı İhsan Güney'in, Akdeniz Üniversitesi Bilgisayar Mühendisliği Bölümü birinci sınıf öğrencisi Mehmet Sami Tuğrul'u satırla öldürerek, "Deccal'i vurduğum" diye bağırmasını da mı münferit sayacağız?

Süleymanlılar'a ait Ankara-Güdül erkek öğrenci yurdunda, 13 erkek çocuğun uğradığı tecavüzü, Faruki tarikatı şeyhinin 7 erkek çocuğu istismar ettiğini, İsmailağacılar'a ait Bağcılar'daki kaçak Kuran kursunda yaşanan istismar vakasını nereye koyacağız peki?

İstismarcılara iyi hal indirimi

Biraz daha açalım ve bir yargı garabetine bakalım öyleyse. Hatırlanacaktır, 2019'da, İstanbul'un Ümraniye ilçesinde Fıkıh-Der'e ait kaçak yatılı Kuran kursunda 20'yi aşkın çocuğun cinsel istismara uğraması ile çalkalanmıştı Türkiye. Fıkıh-Der'de yaşanan istismar kurstan ayrılan 17 yaşındaki H.R.Ö. isimli çocuğun yaşadıklarını polise giderek anlatmasıyla ortaya çıkmış, H.R.Ö. ifadesinde Ömer Işıktekin, Hacı Serkan Bektaş ve Tarık Bektaş'ın kursta kalan öğrencilere cinsel istismarda bulduklarını ayrıca şiddet uyguladıklarını belirtmişti.

H.R.Ö'nün verdiği ifadenin ardından başlatılan soruşturma kapsamında 6 öğrenci de polise giderek şikâyetle bulunacaktı.

Öğrencilere cinsel istismarda bulunduğu gerekçesiyle tutuklanan üç kişi hakkında Anadolu 8. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen duruşmada sanık avukatları son yıllarda Kuran kurslarında yaşanan olayların bir önyargı oluşturduğunu iddia ederek, kursun fiziki yapısının istismar olayı için uygun olmadığını öne sürdü.

Sanık Tarık Bektaş, "Böyle bir iftiradan dolayı karşınıza geçtiğim için sizden ve heyetten özür

dilerim. 12 yaşından beri beş vakit namaz kılan bir insanım. Ben işletme okudum, kendi dini dürtülerimi tatmin etmek için hocamın dizinin dibine çöktüm. Ben öğretmenim, beraatimi istiyorum. Bir öğretmen kolay yetişmiyor. Benim hayatım ve mesleğim yanacak. Yuva kurmak, çoluk çocuğa karışmak istiyorum" dedi.

Sanık Hacı Serkan Bektaş ise kimseye karşı cinsel istismar suçunu işlemediğini öne sürerek, "Eşcinsel bir insan değilim. Dini yolu seçtim. Üniversite bitirdiğim hâlde imam olmak istedim. Suçsuzum. Beraatimi talep ediyorum" diye konuştu.

Sanık Ömer Işıktekin ise "Bu adam malımı çaldı, gasp etti" diyemezsiniz. Tek iftira atacağınız konu bu. Cemaati çökertme derdindedir. Allah huzurunda da bu insanlar benimle hesaplaşacak" dedi.

Davayı karara bağlayan mahkeme heyeti, iyi hal indirimi uygulayarak sanık Ömer Işıktekin'in beş çocuğa yönelik 'çocuğun zincirleme cinsel istismarı', üç çocuğa yönelik ise 'eziyet' suçlarından toplamda 76 yıl 11 ay 22 gün hapis cezasına çarptırdı. Sanık Hacı Serkan Bektaş'ın ise iki çocuğa yönelik 'çocuğun zincirleme cinsel istismarı' suçundan toplamda 37 yıl 6 ay hapis cezasına çarptıran heyet, diğer sanık Tarık Bektaş'a ise bir çocuğa yönelik 'çocuğun zincirleme cinsel istismarı' suçundan 25 yıl hapis cezası verdi.

Tarikatlar ve cemaatlerde yaşanan istismar, cinayet, taciz, tecavüz vakalarının tamamını bu sayfalara sığdırmamız mümkün değil. Yalnızca buzdüğünün görünen kısmı olan bu skandallar silsilesi ne ilk ne de son. Tarikatlar ve cemaatlerin denetlenebilir olması önerisine ise toplumun yanı sıra belli; tarikatlar ve cemaatler kapatılmalı.

İsmailağa tarikatı içindeki cinayetler

Türkiye tarihinde gericiğin, laiklik ve aydınlanmaya karşı tarikatlar eliyle semirtildiği herkesin inkâr edemeyeceği bir durum olarak karşımıza çıkmaktadır. Özellikle 50'lerden sonra ABD ile yakınlaşma politikasının bir sonucu olarak karşımıza çıkan tarikatlar yükselen sola ve sosyalizme alternatif olarak düşünüldü.

12 Eylül ile giderek dozunu arttıran gericilik artık devlet eliyle alenen desteklenir hale geldi. Bunun sonucunda devlet içine daha rahat bir şekilde yerleşmeye başlayan tarikatlar arasında güç kavgaları da ortaya çıktı. FETÖ'den sonra AKP'nin devlet içindeki gerici örgütlenmesinde başı çeken İsmailağa tarikatının karıştığı cinayetler geçtiğimiz günlerde ölen liderleriyle beraber tekrar gündeme geldi.

Müftü izin vermedi, tarikat katletti

Mahmut Kotku gibi atandığı cami cemaatini tarikatlaştırma çabası içine giren Mahmut Ustaosmanoğlu, henüz 32 yaşında Üsküdar müftüsü olarak atanan Hasan Ali Ünal ile anlaşmazlık yaşamıştır. Ünal'ın, Diyanet personeline şalvar giymesini yasaklaması ve kravat takmaya özen göstermesi gericiler tarafından hedef gösterilmesine neden olmuştur.

Özellikle camilerde örgütlenen tarikatlara karşı katı bit tavır takınması sonucunda tarikatlar ile arasındaki gerginlik yükselmiş, etki alanlarını kaybetmek istemeyen gericiler idealist müftüyü hedef göstermeye başlamışlardır.

Ustaosmanoğlu'nun Üsküdar'da kafasına göre vaaz vermesini engelleyen Ünal, Ustaosmanoğlu'ndan tehdit mesajları aldı ancak bunlara aldırmaz etmedi. Bu mesajların ardından 6 Temmuz 1982'de (miladi takvime göre ramazan ayına denk geliyor) kendisine kurulan pusu sonucu katledildi.

12 Eylül sonrasında kurulan Sıkıyönetim Mahkemeleri tarafından görülen dava sanıklarının

isimleri şöyle: Mahmut Ustaosmanoğlu, Ömer Arlı, Turgay Taş, Abbas Çelik, Ahmet Vanlıoğlu, Ahmet Özer ve İmdat Kaya. Savcı, Mahmut Ustaosmanoğlu için idam istedi. İddianameye göre, "Katli Vaciptir" diyerek, Müftü Ünal'ın ölüm fetvasını veren isim Ustaosmanoğlu idi.

Tarikat imamlarından İmdat Kaya'nın itirafı sonucunda katliam planı ortaya çıktı. Hiçbir zaman yakalanmayan tetikçilerin İran'a kaçtığı iddia edildi. Mahkemenin elinde Ustaosmanoğlu'nu cezalandıracak yeterli delil bulunmasına rağmen, mahkeme beraat kararı verdi. 1. Sıkıyönetim Mahkemesi'nin açıkladığı gerekçeli kararda ise Ustaosmanoğlu için 'saygın bir isim' ifadesi kullanıldı.

Post kavgasından cami kurşunlamaya

İsmailağa cemaati içinde iki cinayet vakası daha var. Öldürülen her iki ismin de ileride tarikatın başına geçebileceği öngörülüyordu. Bu cinayetlerin ikisi de hala aydınlatılmıyş değil ama bunun tarikat içindeki kliklerin mücadelesi olduğu iddialar arasında.

Hızıralı Muradoğlu, Ustaosmanoğlu'nun damadı ve aynı zamanda ondan sonra tarikatı yönetmesi beklenen kişiydi. Ancak 17 Mayıs 1998'de camide tarikat mensuplarına vaaz verirken diğer cemaatlerden olduğu iddia edilen cübbeli sarıklı kişiler tarafından kurşun yağmuruna tutuldu. Muradoğlu olay yerinde öldü, katilleri ise kayıplara karıştı.

Aradan üç yıl geçtikten sonra Ufuk Salih Hantal isminde biri cinayeti kendisinin yaptığını iddia etse de akıl sağlığının yerinde olmaması nedeniyle cinayetin gizemi çözülemedi.

Kalbine saplanan ekmek bıçağı

Tarikatın içinde öldürülen bir diğer kişi İsmailağa'nın önde gelen isimlerinden Bayram Ali Öztürk. Bu kişi de tarikatı Ustaosmanoğlu'ndan sonra yönetmesi beklenen isimlerdendi. Ancak 3 Eylül 2006'da camide vaaz verirken cemaat içinden bir kişinin kalbine ekmek bıçağı saplaması sonucunda öldü.

Tarikatın diğer üyeleri ilk şoku atlattıktan sonra saldırganı linçleyerek katletti. Bu cinayette diğerleri gibi birçok cevapsız sorular barındırmakta. Öyle ki Fethi Yılmaz'ın kitabına göre bu cinayetin FETÖ tarafından işlendiği dahi iddia ediliyor. Bu iddiayı destekleyen en önemli kanıt yıllarca FETÖ ile bağlantılı savcılarının bu davayı atıl halde tutması olduğu savlanıyor.

Erzurum Başsavcılığı görevini yürütürken İsmailağa tarikatını soruşturan Cihaner de, bu cinayetlerin tarikat içerisindeki kutuplaşmaların sonucunda işlendiğini ifade ediyor. Öyle ki öldürülen bu iki kişinin de üniversite mezunu olması, ikisinin de tarikat-ticaret işleriyle ilgilenmemesi ve bu kişilerin ölümünden sonra tarikat içinde medrese eğitimi almış kişilerin öne çıkması tesadüf olmasa gerek.

Unutma bunları!

Ekonomik kriz emekçiler açısından hayatı yaşanmaz kılarken, bu düzenin sahipleri israf vurgusu yapmaya ve halka, maliyeti düşürmek için kemer sıkın demeyi salık veriyor.

Emekçiler mutfak alışverişinde hangi ürünü eleyeceğini düşünürken bu düzenin sahipleri ise şatafatlı yaşamlarını sürdürmeye devam ediyor.

Emine Erdoğan'ın çantaları yüzlerce asgari ücrete denk

AKP'lilerin ve ailelerinin lüks yaşamı geçtiğimiz yıllarda çok gez gündeme geldi. Emine Erdoğan'ın yurtdışı ziyaretlerinde kullandığı çantaların dudak uçuklatan fiyatları ise iktidar partisinin lüks yaşamını ortaya çıkartmıştı. AKP iktidarı ülkeyi emperyalistlere peşkeş çekip, emekçileri yoksulluğa sürüklerken kendi hayatlarının şatafatlı ve lüks hali ise uçurumu gözler önüne seriyor.

Emine Erdoğan'ın Macaristan ziyaretinde kullandığı çanta 35 bin TL değerindeydi. Japonya ziyaretinde kullandığı çanta ise 50 bin dolar değerindeydi. Bugünkü değeriyle 850 bin TL olan kol çantası 1000 öğrencinin aylık kredi parasına denk geliyor.

"Hay atkı kadar başınıza taş düşsün"

AKP MKYK üyesi Mücahit Birinci'nin 5000 TL'lik pahalı atkısı lüks hayatlarına örnek teşkil ediyor. Verilen tepkiler sonrasında ise dalga geçer gibi "hay atkı kadar başınıza taş düşsün" diyen Mücahit Birinci atkı üzerinden kendisinin karalandığını iddia etmişti.

Lüks ve rüşvet iktidarı

17-25 Aralık Yolsuzluk Operasyonu'nda hakkında işlem başlatılan isimlerden biri eski Ekonomi Bakanı Zafer Çağlayan'dı. Rıza Zarraf'ın o dönemin kuruyula 700 bin TL değerindeki saati Zafer Çağla-

yan'a hediye ettiği gündeme gelmişti. Ticaret ilişkileri üzerinden kurulan iktidar ağı hem lüksü hem de rüşvet üzerine kurulu.

12 bin TL'lik ayakkabı

AKP Malatya milletvekili Öznur Çalık 12 bin TL'lik ayakkabısıyla "Malazgirt Zaferi Törenine" katıldı. Ekonomik krizin yükseldiği, halk ekme önlerinde uzun kuyrukların olduğu bu dönemde AKP'lilerin 12 bin TL'lik ayakkabı giyiyor olması ise halktan ne kadar uzak olduklarını gösteriyor. AKP'li Öznur Çalık'ın ayakkabısı 3 asgari ücrete denk geliyor.

Üreten biziz zenginleşen onlar

AKP'lilerin ve bu düzenin sahiplerinin lüks ya-

şamlarından örnekler sıralamakla bitmez. Torpil, rüşvet, lüks yaşam ne ararsak var. Bütün bunlara rağmen ise emekçilere şükretmeyi ve ellerinden geldikçe dişlerini sıkmayı öğütüyorlar. Çünkü onların zenginlik içinde süren bu yaşamlarının kaynağı emekçilerin ürettiği değerlerdir. Emekçiler alinteri döküyor, üretiyor, patronlar ve iktidar sahipleri zenginleşiyor. Bu gidişe dur demek için kızmak ve sinirlenmek yerine mücadele etmemiz gerekiyor. Onların lüks yaşamının kaynağının bu sistem olduğunu bilerek, eşitliğin olmadığı bir ülkede bunların yaşanacağını farkında olarak yeni bir sistem için mücadele etmeliyiz.

Yağma, rant ve yoksulluk düzeni gericilikle sürüyor!

İş, ekmek, laiklik

Enflasyon düşmüyor, marketlerde temel ihtiyaçların fiyatları artmaya devam ediyor. Yoksulluk ve işsizlik her geçen gün artıyor. Ekonomik krizin belini emekçiler ödemeye devam ediyor.

AKP eliyle yürürlüğe konan ekonomi politikaları ise zenginleri zengin ediyor. Dövizleri bankaya yatırım biz size enflasyon oranı üzerinden faiz vereceğiz diyorlar. Yani devletin, halkın parasından sizlere faiz ödemesi yapacağız. Yoksulun vergisi, banka da serveti olana akacak.

Yağma ve yolsuzluk diz boyu. AKP iktidarı, başta yandaşlar olmak üzere sermaye sınıfının çıkarları için devletin bütün olanaklarını kullanıyor. Devletin kaynaklarını doğrudan patronlara aktarıyor. İhalelerle, yasalarla, vergi indirimleriyle, devlet bankalarından kredilerle sermaye sınıfının çıkarlarını korumak için ellerinden geleni yapıyorlar.

Başkanlık sistemi istibdat rejimi

Meclis'i tasdik kurumuna dönüştüren, yargıyı kendisine bağlayan AKP iktidarı, başkanlık sistemi adıyla istibdat rejimi kurdu. Hukuksuzluk, haksızlık, adaletsizlik artık sıradan vaka. Yargı tamamıyla AKP'nin emir komutası gibi çalışıyor. Tek adam rejimiyle, yağma, rant, yolsuzluk düzeni işletiliyor. Halkın ve emekçileri yoksulluğa iten bu düzenin işleme için tek adam rejimi gündeme gelirken, bunun ideolojik kılıfı ise din siyaseti oluyor.

İstibdat rejimi yağmayı ve sömürüyü nasıl örtüyor?

AKP'nin 20 yıllık iktidarının bilançosu ortada. Ülke derin bir ekonomik kriz içinde. Emekliler açlığa, gençler işsizliğe, işçiler yoksulluğa itilmiş durumda.

Sermaye sınıfı ise karına kar katmaya devam ediyor. Bizzat devlet eliyle palazlandırılıyorlar. Böylece bir düzenin idari yapısı tek adam yönetimi olurken, söylemi ve ideolojisi ise din siyasetinden ibaret. Gericilik bizzat AKP tarafından destekleniyor. Gericilik örgütlenmeler, tarikat ve cemaatler devleti ele geçirirken, tarikat ve cemaatleri AKP kendisine dayanak yapıyor.

Bugün işsizlik, yoksulluk ve hayat pahalılığın her geçen gün arttığı bir dönemde gericiğin de büyümesi tesadüf değildir. Gericilik, yağmayı, sömürüyü ve talanı örten bir işlev görüyor.

Sermayenin çıplak diktatörlüğü: Gericilik, mafya, haramiler

AKP eliyle kurulan iktidar, kelimenin gerçek anlamıyla sermayenin çıplak diktatörlüğü. Kapitalizme şirin göstermek için geçmişte sosyal demokrasi ve liberal demokrasi devreye nasıl sokulurdu. Bugün buna gerek de duymuyorlar. Doğrudan gericiilik üzerinden kapitalizmin azgın ve vahşi sömürüsü emekçileri her geçen gün daha da vuruyor.

AKP eliyle kurulan bu rejim ise gericiilere, mafyaya ve yağmacılara dayanıyor. Bugün AKP eliyle kurulan rejimin temeller bunlardır.

Çok tartışmalı bir tarikat olan İsmailağa Cemati'nin liderinin cenazesine AKP'nin bütün kadrolarının katılması, laikliğin ayaklar altına alınması olduğu gibi AKP'nin emek düşmanı siyasetinin gericilikle birlikte ele alınması gerektiğini de ortaya koyuyor. Halkı yoksulluğa sürükleyenler tarikatçılık yapmaktan geri durmuyor.

Ama şaşırıyoruz. Gericilik her zaman yağmacıların, rantçıların, sömürücülerin ideolojisi olmuştur. Dün de böyleydi, bugün de böyle. Bugün bütün tarikatların ve cemaatlerin AKP'nin arkasına dizilmesi, onların da bu haramiler düzeninden beslenmesinin kanıtıdır.

Halkın talepleri: İş, ekmek, laiklik

Emekçi halkın ve ülkenin kurtuluşunun yolu bellidir. Artık iş, aş ve ekmek mücadelesi laiklik mücadelesiyle birdir. Maden işimizi, aşımızı, ekmeğimizi elinden alanlar sabah akşam tarikatçılık, cemaatçilik ve din siyaseti yapıyorlar, bugün işimiz, ekmeğimiz ve aşımız için bizler de laikliği savunacağız.

Ülkenin ve emekçilerin kurtuluşu, sermayeye ve gericiliğe karşı topyekün mücadeleyle sağlanacaktır.

SOL BAKIŞ
İrmak İldir

Bitiş çizgisi

Türkiye'de siyaset uzun bir süredir bir maratonu andırıyor. Her siyasi aktörün uzun mesafe koşucusu gibi davrandığı Türkiye siyasetinde, AKP'li yılların maratonu oldukça uzun sürmüş durumda. Bu uzunluğun sonucunda koşucularda derman kalmadığı gibi, yarışın izleyicisi konumunda yer alan emekçiler de maratonun bu kadar uzun sürmesinden ötürü "endişe" duyuyor.

Herkes gözünü bitiş çizgisine çevirmiş durumda. Bitiş çizgisi, iyi ya da kötü anlamda, yaklaşmaktadır. Gerçekten de 20 yıllık AKP iktidarı, uzun bir maratona andırıyor. Gene de şu 20 yıllık maratona dönüp baktığımızda kimleri görüyoruz, biraz yakından inceleyelim mi?

Maraton esnasında pek çok koşucunun, siz bunu siyasi aktör olarak okuyun, nefesi yetmeyerek havlu attı. Kimisi ise kural dışı hareketlerinden ötürü yarış dışı kaldı. Ancak geriye kalan aktörler için ise bitiş çizgisinin sonunda alacakları "madalyalar" şu an için tek mesele. Maratonun bugüne kadar neden bu kadar çok kural dışı hareketlerinin tartışılması söz konusu hiçbir aktör için söz konusu değil, izleyiciler ise "ben de koşabilir miyim?" sorusunu henüz sormuyor.

AKP-MHP ikilisi için maratonun öyle ya da böyle sürmesi gerekmektedir. Koşunun kuralları sürekli değiştirilip diğer aktörler için "haksız durumlar" yaratılrsa da, AKP-MHP ikilisi için bitiş çizgisini ileriye çekmek dışında başka bir şans kalmamış gibi. Hakemlerin kendinden yana olduğunu biliyor, kural kitabının da, ancak "federasyonun", siz bunu sermaye sınıfı olarak okuyun, kendinden yana olup olmadığı konusunda şüpheleri var. Gene de "gösteri devam ederse" bu ikili kendini alternatifsiz görüyor.

Muhalefet açısından ise son düzlüğe girildiği artık tartışmasız. Gerçi bu yarış sonrasında yeni bir yarış kendilerini bekleyecek ve o yarışın da "kuralları" gene esnek olacak. Ancak bu şimdilik önemsiz bir ayrıntı. Önemli olan şey, yarışın sonunu getirmek. Yarışın sonu gelir ve bitiş çizgisinden muhalefet önde bitirirse, hakemleri ve federasyonu ikna etmek "kolay" olacak. Madalyayı kazandıktan sonra kim çıkıp "sen kazanmadın" diyebilir ki? Muhalefetin en büyük beklentisi bu olsa da, ya o bitiş çizgisinin yeri değişirse? Kimse şimdilik bu sorunun cevabını aramıyor.

Sözünü ettiğimiz aktörlerin dışında kalan bir diğer "uzun koşucu" Kürt siyaseti ise şimdilik sadece tanınma peşinde. Eğer federasyon ve hakemler kendilerini tanırsa, yarışmaktan vazgeçebilirler. Ancak bu şimdilik uzak bir ihtimal, o yüzden "bu koşuda ben de varım" demek dışında bir şanslarının olduklarını düşünmüyorlar. Yarışın sonunda yarışma "foto finiş" ile sona erirse, kimin kazandığı noktasında belirleyici rol üstlenmek gibi bir stratejisi bulunan Kürt siyasetinin, yakın zamanda bir çıkış yaparak "kararını açıklaması" olasıdır.

Yarışın sona kalan yarışmacısı ise, solun kendisi. Ancak bir şey var ki; sol açısından bu maratonun kendisi "baştan" hatalı. Bu koşuda kendine yer bulamayan milyonlarca emekçinin, "izleyici" konumunda yer alması sol açısından büyük bir problem. Elbette maraton uzayıp, iktidar tarafı kör göze parmak işler yaptıkça, emekçiler arasında yarışmanın sorgulanması giderek artıyor. Ancak şimdilik bu stadyumu terk etme şeklinde kendini gösteriyor. Halbuki yapılması gereken şey, bu tuhaf yarışın sona ermesi değil midir?

Şimdi önümüzde böyle bir seçenek bulunmaktadır. Bitiş çizgisi yaklaştıkça, önümüzdeki bu seçenek giderek belirginleşmektedir. Solun önündeki görev, bu koşuyu daha güçlü bir biçimde sürdürmekten geçiyor. Bu noktada kurulacak bir güçbirliğinin sözünü ettiğimiz koşuyu daha güçlü yapılmasını sağlayacağı aşikar. Dahası, eğer bu tuhaf maraton sona erecekse bitiş çizgisini kendimiz belirlememiz gerekecek.

Milyonlarca emekçinin bu tuhaf yarışta her gün daha fazla oyunu sorguladığı ve hep birlikte izleyici olmaktan koşucu olmaya karar verdiği anda, bu tuhaf maratonun da sonuna geleceğiz. Solun önüne çıkan güçbirliği fırsatı bu anlamda iyi kullanılmalı ve titrek siyasi duruşun gölgesinden kurartılması gerekmektedir. Bu anlamda, bize düşen görev bu titrekliği ve kararsızlığı ortadan kaldırmaktır. bu anlamıyla hazırız ve üzerimize düşen tarihsel görevi yerine getirerek "bu uzun maratonun" bitiş çizgisini belirleyeceğiz.

Sermaye ve emperyalizme teslim edilen tarım

Bugünlerde sık duyduğumuz sözlerin başında şu geliyor: "Dünyada gıda ve enerji krizi". Ülkemizde yaşanan ekonomik krizin etkileri ise özellikle halkın günlük ve temel ihtiyaçlarında görülüyor. Gıda fiyatlarında yaşanan pahalılık, tarım ürünlerinin girdi maliyetlerinin artması, tütün ve alkollü ürünlere yapılan fahiş zamlar herkesin gündemi. Kendi kendine yeten ülkeden dışa bağımlı bir ülke haline gelen Türkiye'de tarım konusuna Pusulamızı çevirdik. İlk yazımız VEDAT ALTAN tarafından yazıldı. "TARIM'DA EMPERYALİST POLİTİKALAR İLE NEREYE?" başlıklı yazımızı KAMBER BAŞAK tarafından kaleme alınan ve özelleştirme sürecine değinen yazımız izliyor. "TARIMDA ÖZELLEŞTİRME: DIŞA BAĞIMLI, TEKELLERİN PAZARI TÜRKİYE". Son yazımız ise somut verilere dayanıyor. Grafiklerle ülkemizdeki tarımın durumunu ele aldık. SEYHUN SARITAŞ tarafından yapılan analizi sizlere sunuyoruz. Yazımızın başlığı "KENDİ KENDİNE YETEN ÜLKEDEN DIŞA BAĞIMLILIĞA". İyi okumalar.

Monolitik tohumculuk/tarımcılık ile bağımlılık

Tarım'da emperyalist politikalar ile nereye?

VEDAT ALTAN

Bugün dünyada açlık çeken insanların sayısı 821 milyon. Bu veriler Birleşmiş Milletler Gıda ve Tarım Örgütü'nün (FAO) verilerinin açıkladığı rakamlar içinden okuyoruz. Açlık çeken insanların 515 milyonunun Asya Kitasında, 257 milyonunun Afrika Kitasında, 39 milyonunun ise Latin Amerika ve Karayipler'de yaşadığı görülüyor. Doğu Afrika'da yer alan Kenya, Uganda, Somali, Cibuti, Etiyopya, Güney Sudan ve Burundi'de 24,3 milyon insan akut gıda ve geçim sıkıntısı ile karşı karşıyadır.

Somali ise bu örneklemenin sömürünün zirve noktasıdır. Bugün gerek Somali'de gerekse insanların yoğun olarak açlıkla mücadele ettiği ülkelerde yaşananlar "insan eliyle yaratılmış vahşi bir oyun"dur. Somali'de son 60 yılın en büyük kuraklığının yaşandığı belirtilse bile, açlığın gerçek nedeni, emperyalist metropollelerin ekonomik örgütleri olan IMF ve Dünya Bankası'nın uyguladıkları sömürgecilik politikalarıdır.

Erken dönem sömürgecilik

Bu dönem için en fazla dile getirilebilecek olan başlık tarım/hammaddenin sömürüsünün doğrudan aktarımı olarak karşımıza çıkıyor. Bu dönemi II. Paylaşım Savaşı öncesi olarak kodlamakta bir sakınca yok. Bu tarihten önce emperyalistler, doğrudan siyasi ve askeri denetim altında tuttuğu sömürgelerdeki tarım ürünlerini, hammaddeleri, madenleri yağmalayarak kendi ülkelere aktarıyor ve aşırı kârlar sağlıyorlardı. Buna örnek vermek gerekirse ABD şeker kamışını Küba'dan getiriyor, İngiltere pamuğu Hindistan'dan getiriyor, Brezilya ise orman ürünleri ve kahve ile tekel konumundaki ürünlerini yağmalatıyordu. Bu durum uluslararası kapitalist sistemde, tarım/hammadde (sömürge) bölgeleri ve sanayi bölgeleri biçiminde bir işbölümü yaratmıştı. Sömürgeler sanayileşme hamlesine gidemiyor, ileri kapitalist bir form kazanmak isteyen bu ülkeler hamle yapamıyorlardı.

Bağımsızlık mücadelelerinin reel sosyalizmin etkisi ve 2. Paylaşım savaşının kazanılması ile birlikte artışa geçtiği, sonucunda da bağımsızlıklarını kazandığını görüyoruz. Bağımsızlığın merkezine koydukları ana ideolojik söylem ise

sanayileşme ve gelişme olmuştur. Bağımsızlığını kazanan ülkeler artık daha fazla kendilerini sömürmeyecek ve kapitalist hiyerarşide daha üst basamaklara çıkabileceklerini düşünürken yaşanan gelişmeler durumun hiçte öyle olmadığını gösterdi. Ortaya çıkan yeni işbölümü eski sömürgeleri görece bir az gelişmişliğin ve teknolojik geri kalmışlığın içine hapsetti. Eski teknoloji transferi ile sanayileşmesinin önü kapatılırken tarımsal girdilerde ise bağımlılığı arttır düzeye getirdi. Yeni işbölümü, sermaye yoğun verimli sektörlerin merkez ülkelere gelişmesini; emek yoğun ve düşük verimli sanayilerin ise az gelişmiş zayıf halka ülkelere kaydırılmasını öngörüyordu. Bu işbölümünde belki de doğrudan yağma yoktu ama ticarete eşitsiz gelişim, sanayide ise çokuluslu şirketlerin kâr transferleri, az gelişmiş ülkelerdeki zenginliği alıp götürüyordu. Bu durum akabinde artan bir borç yükünü getiriyor, Emperyalist ülkelerin modası geçmiş ürün modellerine, teknolojilerine bağımlı olmak söz konusuydu. İç pazarda hâkim olan çokuluslu şirketler devlet/ordu ve yerli iş

Ready (RR) soya fasulyesi tohumlarının dağıtım lisansını aldı. Ve her şey bu lisans alma ile başladı. GD soya daha az insan gücü gerektirdiği bir gerçek. Sonuçları ise çoğu çiftçinin topraklarını terk etmek zorunda kalması idi. 2004'e gelindiğinde artık 14 milyon hektar GD soya ekiliydi. Arjantin'in tarımsal çeşitliliği de yok olmuş; 10 yıldan kısa bir sürede mısır, buğday ekili alanlar soya tarlalarına dönüşmüştü. Tohum saklama geleneği sona erdirilen çiftçiler, her yıl Monsanto'dan yeni tohum alırken satıştan da kar payı ya da vergi ödüyorlardı.

Soya dışında kendi gıdasını yetiştiremez durumda kalan Arjantin 2002'deki ekonomik krize de savunmasız yakalandı. Açlık başladı. Ayaklanmalarından korkan hükümet, Monsanto ve soya kullanan ünlü markalar bedava yiyecek dağıtmaya başladı. Arjantinliler artık taze meyve, et, süt yumurtadan oluşan beslenme biçimlerini soyaya teslim etmişti.

Bir diğer örnek ise Brezilya. Bu ülkede Pestisit kullanımı her yıl % 22 artmaktadır. Her ne kadar biyoteknoloji şirketleri yıl içindeki ot mücadelesinde Roundup herbisitini sadece bir kez uygulamak yeterlidir diyorlarsa da araştırma sonuçları toplam uygulama adet ve miktarının arttığını göstermektedir. ABD den örnek verilecek olunursa glifosfat kullanımı 1995 de 2,850 tondan 2000 yılında 18,960 tona çıkmıştır. Arjantin'de 2004 üretim sezonunda kullanılan Roundup miktarı tahmini 160 milyon litredir.

Meksika'nın mısır ithal edilmeyen Oaxaca Eyaleti'nde 150 çeşit mısır tamamen organik yetişiyordu. Fakat güçlü komşularının "serbest" ticaret anlaşmalarına direnemeyen Meksika, ABD'den mısır ithal etmeye başladı. 1994-2002 arasında Meksika mısırının fiyatı yüzde 44 düştü; küçük çiftçiler de topraklarını terk etti.

Hind tarımı, Dünya Bankası ve IMF reçeteleriyle DTÖ'nün çarkına sokuldu ve Hindistan'ın tohum sektörü Dünya Bankası'nın yapısal reformlarıyla dev şirketlere açıldı. Artık çiftçilerin hangi ürünleri yetiştireceğine onlar karar veriyorlar. Ülkenin GDO'lu pamuk yetiştirilen bölgelerinde, ipoteğini ödeyemeyen ve toprağını kaybedenlerin intiharları salgın boyutuna ulaştı. 1997-2007 arasında intihar eden çiftçilerin sayısı İçişleri Bakanlığı verilerine göre 182 bin 936. Bu politikaların sonuçlarının sadece bir kısmı

Tarım politikaları denince akla ilk önce gıda ve açlık gelmesi normal. Peki bir tarım ülkesi olarak kendisini kodlayan Türkiye'nin geldiği nokta itibarı ile kıtlık çeken bir ülke olması normal mi?

sermaye ile ortaklıklara giderek karar mekanizmalarını kendi lehlerine işletiyorlardı. Böylelikle politik bağımsızlığın içi ekonomik bağımlılıkla boşaltılıyordu.

Dünyadan örnekler

Tarım politikalarını değiştirmenin ne gibi sonuçları olduğunu görmek için Dünyadaki örneklere bir göz atalım isterseniz;

İlk örneğimiz ise sonuçları en acı yaşandığı ülke olan Arjantin ile başlayabiliriz. 90'ların sonunda girdiği krizden çıkmak için Arjantin'in oluşan borçlarını kapatması için tek çare ise GD soya fasulyesi yetiştirmektir. 1991'de 569 tarla GD(Genetik Değiştirilmiş) mısır, ayçiçeği, pamuk, buğday ve özellikle soya ekimine ayrıldı. 1996'da Monsanto Arjantin'de Roundup

Türkiye'de tohumculuk nereye?

2004 yılında "5042 Sayılı İslahatçı Hakları Kanunu" yasalaşmıştır. Bu Yasa ile emperyalist tohum şirketlerinin istekleri doğrultusunda Türkiye'nin onların pazarı durumuna getirilmesi-nin koşulları oluşturuldu. Tohum tekelleri, bu düzenleme ile Türkiye'deki küçük çiftçilerin kullandığı yerli tohumları alıp, patent ve fikri mülkiyet haklarına sahip olmayı amaçlamışlar ve tekel hakları güvence altına alınmıştır.

Ekim 2006 tarihinde 5553 Sayılı "Tohumculuk Kanunu" çıkartılmıştır. Bu Yasa ile küçük çiftçilerin kendi yerel tohumlarını satmaları yasak-

lanmıştır. Eğer, satmaya kalkarlarsa para cezasına çarptırılmalarına ilişkin hüküm getirilmiştir.

Türkiye, 18 Kasım 2007 tarihinde "Uluslararası Yeni Çeşitleri Koruma Birliği'ne (UPOV)" üye olmuştur. Bu üyelik ile emperyalist tohum şirketlerine tohumlar üzerinde endüstriyel patent ve tekel hakları tanınmış oldu.

3 Nisan 2012 tarihinde "Tohumculuk Hizmetlerinde Yetki Devri Yönetmeliği" çıkartılmıştır. Bu Yönetmelik ile piyasanın denetim yetkisi "Türkiye Tohumculuk Birliği'ne, dolayısıyla çok uluslu

şirketlere ve onların yerli ortaklarına devredilmiştir.

2013 yılında Büyükşehir Belediyeleri Kanunu'nda yapılan değişiklik ile büyükşehir statüsü verilen illerde köy tüzel kişilikleri kaldırılarak köylülüğün ve küçük çiftçiliğin bitirilmesine neden olunmuş olup, emperyalist tohum tekellerinin lehine olanak sağlanmıştır.

19 Ekim 2018 tarihli Resmi Gazete'de "Yerel Çeşitlerin Kayıt Altına Alınması, Üretilmesi Ve Pazarlamasına Dair Yönetmelik" yayınlanmıştır. Yönetmelik ile yerel çeşitlerin yok edilmesine ilişkin son darbe vurularak, emperyalist tohum tekellerinin kısır tohumlarının desteklenmesine olanak sağlanmıştır.

Bu gibi örnekler tarım politikalarının ve sonuçlarının ne olacağına dair birçok veriyi bize sunmaktadır. Emperyalist tekelerde de orta vadede çizilen projeksiyonlarda gıda ve tohum krizi, buna bağlı düzensizlikler ile Dünyada bir kıtlık ve açlık tehlikesinin yaşanacağını çizmektedirler. Sosyalizmin bile şu sonuçlara baktığımızda ne kadar su ve hava kadar bir zorunlu ihtiyaç olduğunu anlamak için yeterlidir. Mücadelemiz hem Gıda ve tohum tekellerini yenecek hem de refah bir toplumun önündeki engelleri kaldıracaktır.

Tarımda özelleştirme:

Dışa bağımlı, tekellerin pazarı Türkiye

| KAMBER BAŞAK

Özel güzeldir" diye propaganda edilen özelleştirmelerin üzerinden çok zaman geçti. Bugün yaşanan enflasyon, hayat pahalılığı, yoksulluk ve işsizlik düşünüldüğünde özelleştirme sürecinin ülke ekonomisine yarar değil, büyük bir zarar verdiği apaçık ortada. Özellikle gıda, tarım ve hayvancılık sektörlerinde görülen fahiş fiyat artışları hem sermayenin aç gözlü kar hirsını hem de yabancı sermayenin girişi adıyla emperyalizmin ekonomik değerleri nasıl yok ettiğini ortaya koyuyor.

Bugün derin bir ekonomik kriz içinde olan Türkiye kapitalizmi, özelleştirme süreciyle birlikte sanayisizleşme sürecini de yaşadı. Ülkenin neredeyse ekonomik bütün değerleri ya doğrudan ya da "yerli burjuva" sınıfı üzerinden emperyalist yağmaya açıldı. Bütün dünyada gıda ve enerji krizi olarak dillendirilen olgu, Türkiye açısından da bizzat özelleştirme nedeniyle ortaya çıktı. Kendi kendine yeten Türkiye'den, bugün dışa bağımlı bir ülkeye gelmemizin ana nedeni bizzat tarımda yapılanda özelleştirme uygulamaları olmuştur.

Her şey 12 Eylül cuntası ve Özal ile başladı
Özelleştirme siyaseti bizzat 12 Eylül cuntası sonrası adım adım hayata geçirildi. 24 Ocak Kararları diye bilinen ekonomik kararları 12 Eylül cuntası eşliğinde hayata geçirildi. 1983 yılından itibaren ANAP iktidarıyla birlikte özelleştirme

süreci başlamış, özelleştirme süreci için doğrudan yabancı danışmanlık firmalarının hazırladıkları planlar devreye sokulmuştur. AKP döneminden bildiğimiz Kanun Hükmünde Kararname ile özelleştirmenin yolu açılmış, ABD'li Morgan Guaranty Bank tarafından özelleştirme planı hazırlanmıştır. Konumuz tarım olduğu için bu plana göre hazırlanan tarımsal KİT'lerin satışları daha o zaman plan dahiline alınmış, YEMSAN, TİGEM, SEK, EBK, ORÜS, ÇAYKUR, TÜGSAŞ, TŞFAŞ, TMO ve TZDK gibi KİT'lerin özelleştirilmesi süreci Özal ile birlikte başlamıştı.

Tütünde özelleştirme: Emperyalist tekelle-re teslimiyet!

Tütünde alınan kararları peşi sıra sıraladığımız zaman yabancı sermayenin ülke pazarını nasıl ele geçirdiğini rahatlıkla görebiliriz. Önce TEKEL'e 1984 yılında sigara ithalatı izni verildi,

hemen iki yıl sonra tütünde devlet tekeli ve 1988 yılında ise Amerikan tipi tütün ithalatı yasağı kaldırıldı. Devlet tekeli kaldırılırken, 1991 yılında bütün kısıtlamalar ortadan kaldırılarak özel sektörün ve emperyalist şirketlerin yurt içinde tütün ürünleri üretmesinin önü açıldı. 1985 yılında sigarada ithal sigaraların oranı yüzde 10 iken 20 yıllık bir zamandan sonra bu oran yüzde 60'ı bulacaktı. Özelleştirmeye birlikte 1990 yılında sigarada kullanılan yerli tütün miktarı 70 bin tondan, 2013 yılında 42 bin tona ve 2017 yılında ise 13 bin tona düşecekti. 2017 yılında sigara üretiminde kullanılan toplam tütün miktarı ise 110 bin ton idi. Bu rakamlar, tütün üretiminin nasıl yok edildiğini gösterdiği gibi emperyalist şirketler açısından Türkiye'nin nasıl Pazar haline getirildiğini göstermektedir.

Önce "yerli ve milli burjuvazi" diye lanse edilen Sabancı grubu 1992 yılında Philip Morris ile, 1993'e JTI ile, sonrasında Koç grubu 2002 yılında BAT ile, 2004 yılında European Tobacco-Arbel ile, 2005 yılında Imperial Tobacco ile ortaklık kurarak sigara fabrikaları açmıştır. Türkiye sermaye sınıfının işbirlikçi karakterini gördüğümüz bu tablo ile birlikte tütün ve alkolden devlet tekeli ortadan kaldırılmış, sermaye ve emperyalizmin önü sonuna kadar açılmıştır.

IMF ve Dünya Bankası'na verilen sözler ışığında Özelleştirme Yüksek Kurulu kararı doğrultusunda TEKEK, Özelleştirme İdaresi Başkanlığı'na devredilmiş, TEKEK'İN 136 yıllık alkollü içki ve dağıtımındaki denetimine son verilmişti. Artık özel sektör devreye girecek ve kendi fiyatını belirlemede serbest kalacaktı.

3 Ocak 2002 tarihinde TÜTÜN KANUNU ile TEKEK'in varlıkları satış izni verilerek, TEKEK tasfiyesi başlamış, 2003 yılında TEKEK'in alkollü içecekler bölümü 292 milyon dolara Mey İçki Şirketi'ne satılmıştır. 3 yıl sonra Mey İçki Şirketi, yüzde 92'lik hissesini 810 milyon dolara, yani satışının yaklaşık 3 katına 3 yıl sonra Amerikan Texas Pacific Group'a satmıştır. AKP iktidarı döneminde gerçekleştirilen bu satış işlemleri, yağmanın ve peşkeşin fotoğrafını somut olarak göstermektedir. 2008 yılında ise TEKEK'in sigara markaları ve fabrikaları, 1 milyar 720 milyon dolara yine başka bir emperyalist şirkete, British American Tobacco'ya satılarak, tütünde ve TEKEK'de özelleştirme süreci tamamlanmıştır.

Tohumda özelleştirme ve dışa bağımlılık

12 Eylül öncesi tohumculuk ve tohum fiyatlarını belirleme devlet tekelindeyken, 1984 yılında yine Dünya Bankası'nın direktifiyle tohum ithalatı serbest bırakılmış, TIGEM'in işlevleri ise emperyalist tekelin güdümündeki özel sektöre devredilerek TIGEM'in bitirilmesi amaçlanmıştır. AKP döneminde 2006 yılında 5553 sayılı Tohumculuk Kanunu ile köylülerin kendi tohumlulukları ve üretilen fidanları satması yasaklanarak çiftçi "hibrit tohumlar" kullanmaya mecbur bırakılmıştır.

Tohumculukta devlet tekeli yerine özel sektöre açılması, sermaye sınıfına yeni bir yağma ve kar alanı açılması dışında bir anlama gelmemektedir. Bununla birlikte tohumculuktaki Pazar paylarına baktığımızda emperyalist şirketlerin büyük bir paya sahip olduğunu görüyoruz. Örneğin mısır, şeker pancarı ve ayçiçeği tohumunda yabancı şirketlerin payı yüzde 90 civarında bulunuyor. Yeni sebze tohumunda yüzde 40 dolaylarında. Mısır tohumu pazarında en büyük Pazar payı ise yüzde 34 ile Pioneer, sonra yüzde 31 ile Monsanto, yüzde 11 ile KWS bulunuyor.

Tohumculuk sektörü bizzat AKP döneminde özel sektöre açılmış, sermaye sınıfının çıkarları doğrultusunda adımlar atılırken, ülkenin tohum üretimi emperyalist şirketlerin denetimine adım adım geçmiştir. TIGEM'in özelleştirme sürecine sokulması, tarımın dışa ve tekeli sermayeye bağımlı hale gelmesine neden olmuştur.

Türkiye Ziraî Donatım Kurumu'nun özelleştirilmesi

Özelleştirme süreciyle birlikte önce TZDK işlevsizleştirilerek, özellikle gübre alanında sermayenin ve vurguncuların yağmasının önü sonuna kadar açıldı. Tarımla ilgili araç, gereç ve makine ile başka girdileri sağlamak ve dağıtmakla ilgili görevli TZDK'nin özelleştirilmesiyle birlikte tarımda girdi fiyatları artarak, gıda

ürünlerindeki fiyat istikrarı yok edilmiştir.

Türkiye Ziraî Donatım Kurumu (TZDK)'nin özelleştirilmesi ile birlikte kurumun depo, lojman ve arsaları peşkeş çekilmiş, yine Dünya Bankası'nın direktifleri doğrultusunda kurumun tüm varlıkları elden çıkarılmıştır. Manisa WP Kükürt İşletmesi 2000, Adapazarı Traktör ve Tarım Makineleri İşletmesi ise 2003 yılında özelleştirilmiştir. Türkiye Gübre Sanayi A.Ş. (TÜGSAŞ) ve İstanbul Gübre Sanayi A.Ş. (İGSAŞ)'in özelleştirilmesiyle artık gübre sektöründe kamu işletmeleri kalmamış, gübrede yerli ve yabancı özel sermayenin tekeli hakimiyet kurmuştur. Bunun sonucunda yaşanan ise açıklığı: Gübre fiyatlarının yükselmesi, ithalatın artması, fiyatların artması, gübre kullanımının düşmesi ve üretimin daralması.

Çayın sermayeye açılması

Özallı yıllar, tıpkı diğer alanlarda olduğu gibi kuru çay üretiminin özel sektöre açıldığı yıllar oldu. Çayda kalite, üretim, ihracat artacak denilerek girişilen özelleştirme ve sermayeye açma süreci, özünde köylünün ve ülkenin değil sermayenin kar hirsına ve iştahına verilen yanıtı. Dünyada en çok çay tüketilen ilk 5 ülkeden biri olan Türkiye'de böylesi büyük bir pazarın kamu eliyle değil sermaye eliyle yürütülmesini önü bizzat devlet tarafından açıldı.

Günümüzde çay pazarının büyüklüğünün 1,5 milyar TL olduğu tahmin ediliyor. Çaykur'un pazardaki payı yüzde 50 dolayında olup; ardından yüzde 17'lik pazar payı ile Lipton (Unilever) ve yüzde 13'lük pazar payı ile Doğuş markaları gelmektedir. Ofçay ise pazarın dördüncü büyüğüdür. Geçtiğimiz yıllarda pazarda büyük hareketlilik yaşanmış; Ülker Grubu Obaçay ve Doğa; Coca-Cola ise Doğadan Çayı satın almıştır. (Orhan Sarıbal, <https://www.birgun.net/haber/turkiye-tariminda-ozellestirme-206817>)

Yukarıdaki alıntı, çayda da emperyalist tekelin nasıl yer kapladığını gözler önüne seriyor. Unilever, Coca-Cola gibi şirketlerin bu alanda boy göstermesinin yolunu düzen partileri yapmaktadır. ÇAYKUR 5 Şubat 2017 tarihli Mükerrer Resmî Gazete'de yayımlanan 2017/9756 sayılı Bakanlar Kurulu Kararı ile Varlık Fonu'na aktarıldı.

Tarımda özelleştirme: Sermayenin egemenliği

Tarım sektöründe yaşanan özelleştirme adımları, özel sektör tarafından arpalık olarak görülen devlet kurumlarının iyileştirilmesi olarak sunulabiliyor. Ancak bugün gıda, hayvan ve tarım ürünlerinde yaşanan pahalılık düşünüldüğünde ve ülkenin dışa bağımlı hale gelmesindeki gerçeklik bize durumun pek de öyle olmadığını gösteriyor.

Türkiye kendi kendine yeten bir ülke iken, bugün bir dizi tarım ürününü dışarıdan ithal eden bir ülke haline gelmiştir. Kuru bakladan, sebze ve meyveye kadar bir dizi ürünün yurtdışından ithal edilmesi, tarımda da dışa bağımlı olduğumuzun resmidir. Bu süreç, bizzat özelleştirme adımlarıyla gelişmiştir. Bütün bunlardan daha önemlisi ise tıpkı ülkemizin madenlerine çöken emperyalist şirketler gibi ülkemizin tarımsal üretimine de emperyalist tekelin çöreklenmiştir. Özelleştirme, ülkenin dışa bağımlı ve emperyalist tekelere Pazar hale gelmesinin en büyük nedenidir.

Kendi kendine yeten ülkeden dışa bağımlılığa

SEYHUN SARITAŞ

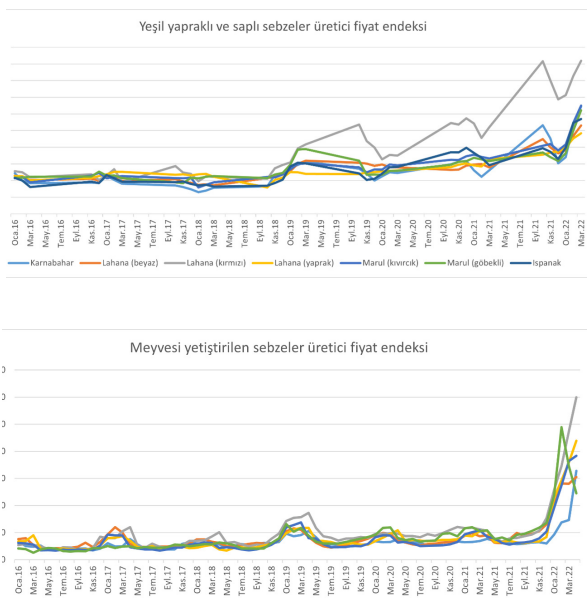
Küresel enflasyon sebebiyle tarım ürünlerinde de fiyat artışları yaşanmaktadır. Enerji fiyatlarındaki artış ise dolaylı yoldan tüm ürünlerin fiyatlarındaki artışa sebep olurken, Türkiye'de buğday gibi ürünlerdeki fiyat artışı yapısal sorunlardan da kaynaklanmaktadır. Türkiye'de tarımın GSYİH içindeki payı yıllar içerisinde giderek azalmıştır. Bu paydaki azalış ise kırsal nüfusun azalması ve gelişme olarak değerlendirilirken GSYİH içerisinde hangi sektörlerin daha fazla pay aldığına göre değerlendirilmesi bu gelişmenin gerçekliğini ortaya koyacaktır.

Bu ekseninde hizmet sektörünün aldığı pay en büyük seviyede yılara göre artmaktadır. Arkasından sanayi ve inşaat sektörü gelmektedir. Hizmet ve inşaat sektörlerinin payının yüksek olmasının sebebi ise AKP döneminde uygulanan politikalar ekseninde değerlendirilmektedir. Bu durumu AKP'yi aşarak emperyalizmin Türkiye'yi bağımlılaştırma politikası olarak da geniş boyutlu okuyabiliriz. İnşaat ve hizmet sektörü bu değerlendirilmeler ekseninde küçümsenmemesinin de altını çizmemiz gerekmektedir fakat bu sektörler önemli olsa bile kapladıkları payın büyüklüğü, kriz anlarında veya uzun vadede üretken olmama durumu kalkınma politikasının başarısızlığına sebep olabilmektedir.

Bu yazıda, tarım gibi geniş ürün gruplarını kapsayan bir sektör içerisinde yer alan tahıl gruplarını daha baskın bir şekilde inceleyeceğiz. Diğer ürün gruplarına da olabildiğince yer vermeye çalışacağız.

Tarım sektörü aslında yukarıda bahsettiğimiz politikalar çerçevesinde sektörler arasında oransal olarak GSYİH içerisinde küçülmüştür. Dünyada ve Türkiye'de toplam gelir artarken tarım sektörünün de aldığı pay miktar olarak artsa bile oransal olarak azalmaktadır. AKP'nin ve çoğu yandaş ekonomi editörlerinin yaptığı haberler ise miktar olarak artışı ön plana çıkararak, oransal gerileyişi arka plana itmek çerçevesinde oluşmaktadır.

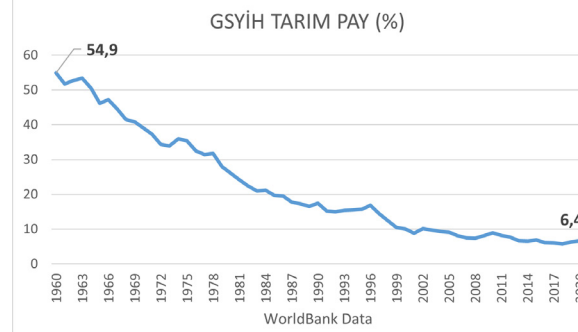
Aşağıdaki grafiklerde Tahıl ürünlerinin dış ticaretine dair veriler verilmektedir.

Yukarıdaki verilere göre tahıl dış ticare-

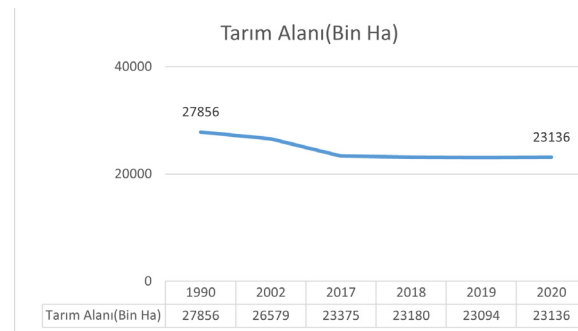
tinde Türkiye açık vermektedir. 2002 yılında -292.782.000 olan açık 2021 yılında -3.831.997.000 seviyesine gelmiştir. Strateji ve Bütçe Bakanlığı'na göre tarım ve gıda ürünlerinde fazla vermekteyiz. Halka açık verilerin tümünde benzer politikalar izlenerek, benzer rakamlar ön plana çıkarılmaktadır.

Aşağıdaki grafikte tarım sektörünün GSYİH içerisindeki payının yıllara göre değişimi verilmektedir.

1960 yılında %54,9 olan pay 2020 yılında %6,4'e gerilemiştir.

Aşağıdaki grafiklerde ise tarım alanı miktarı ve Türkiye'nin yüz ölçümüne göre ekilebilir alanların yüzdesi verilmiştir.

1961'den bu yana ekilebilir alanlar kimi dönemlerde artsa bile sonuç olarak bir miktar azalmıştır. Tarım alanları ise 1990'dan bugüne azalmaktadır. Tarıma yönelik politikalar aynı şekilde devam ederse uzun vadede azalmaya devam edecektir. Ekilebilir alandan çok verim ve kullanılan araçlar da önemlidir. Türkiye'nin tarımda kullanılan üretim araç gereçlerine olan yatırımı ise maliyet olarak büyük ölçülerde artmaktadır, üretim miktarları da keza büyük ölçüde artmaktadır fakat oransal olarak bir anlam ifade edememektedir. Tarım alanının küçüklüğü tarımda kullanılan yüksek teknoloji üzerinden ters bir şekilde okunmaması için bu kısım not edilmelidir.

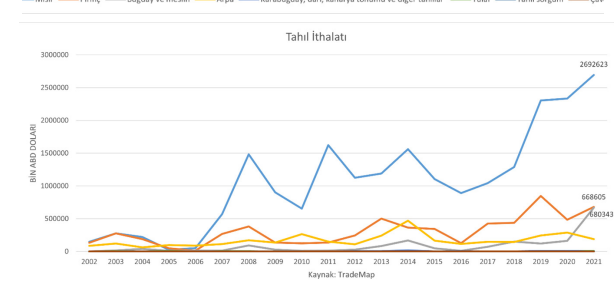
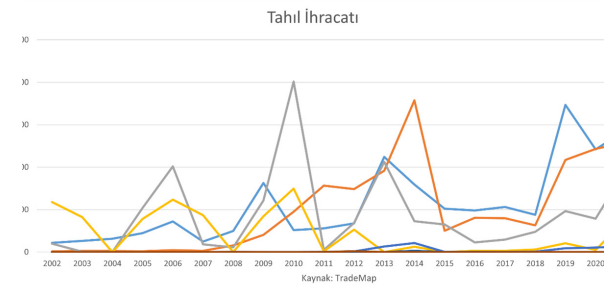
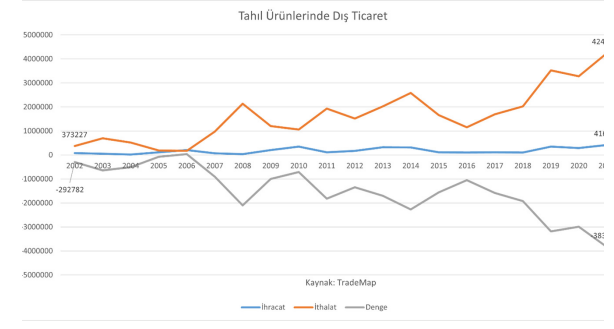
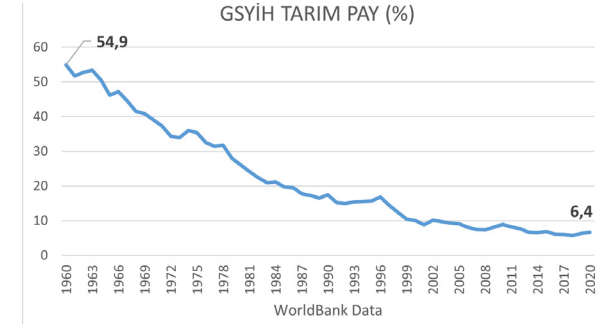
Kamucu ve planlamacı anlayışın terkedildiği andan itibaren üretim zayıflamaktadır. 1923 yılında yeni kurulan cumhuriyetin bu anlayışının terkedilmesi ile birlikte özelleştirmeci anlayış tarımdaki gelişimi büyük ölçüde etkilemiştir.

Bugün yaşanan emperyalist yönelim, pandemi, bölgesel savaşlar, küresel kriz ise gıda ve enerji sektörlerinin önemini tekrar ortaya koymuştur.

Tarım ürünlerinde yaşanan fiyat artışları ise üretici yönünden TÜİK verilerinden hazırlanarak aşağıdaki grafiklerde verilmektedir.

Nohut, fasulye, mercimek, karnabahar, lahana, marul, ispanak, soğan, patates, havuç, tütün, domates, hıyar, biber, patlıcan gibi birçok ürünün üretici fiyat endeksi 3 ile 8 kat arasında

artış yaşamıştır. Bu durum tüketici tarafına da yansımaktadır.

Tarım ürünlerinin dış ticaretinde oluşan sorunlar fiyatlara yansırken bugün beklenen gıda ve enerji krizi gelecek dönemde fiyat artışlarını beraberinde getirme beklentisini de artırmaktadır.

Buğday fiyatları ise borsalar üzerinden bakıldığında bile kilogram başı fiyatlar 8 kat artmıştır.

Tüm bu yaşananlar Türkiye ekonomisini üzerine yazılan tüm yazılar gibi yıllardır süregelen politikalarla kaynaklı oluşmaktadır. Gıda ve enerjiye, dış ticaret tarafından açık vererek, finansal sermaye girişleri ve borçlanma yoluyla sürdürülebilir bir şekilde erişimin mümkün olmadığı görülmektedir. Bunun sebebi ise yukarıda bahsettiğimiz yaşadığımız dönemin "uluslararası sorunları" çerçevesinde oluşmaktadır.

Kapitalizm yıllardır kriz döngüleri içerisinde, model değiştirerek krizleri geçiştirmektedir. 1929 sonrası Keynesyen sonra neoliberal şu an ise tekrar keynesyen politikalar tartışılmaktadır...

Bu döngü kırılmalıdır. Yoksa tarımda da atılacak her adım bu dönem atıldığında tekrar geri plana atılacaktır...

Liseli gençlik piknikte Buluştu!

Gazi Mahallesi'nde Sosyalist Liseliler'in düzenlemiş olduğu piknikte bir araya gelen liseliler, ülkenin aydınlık geleceği için umut olmaya devam ediyor.

Piknikte 'Gençlik Kurtuluşu Nerede Aramalı?' başlığıyla gerçekleştirilen söyleşiye konuşmacı olarak Türkiye Komünist Hareketi Merkez Komitesi Üyesi Kamil Tekerek katıldı.

Müzik dinletisi, bilgi yarışması ve voleybol turnuvası yapıldı.

Ülkenin umudu Sosyalist Liseliler gericiğe, geleceksizliğe ve piyasacılığa karşı mücadelesine devam edecek.

SORULARLA SOSYALİZM VE TÜRKİYE KOMÜNİST HAREKETİ

2. BASKISI ÇIKTI

Genç Köşe

Üniversiteler kimindir?

Türkiye'de yargı, medya, ordu, siyaset gibi birçok alan teslim alındığı gibi, eğitim alanı da şimdilik teslim alınmış durumda; fakat yıllardır tüm kurumları kendisine göre şekillendiren ve sağcı bir çizgiye sahip olan AKP, ne halkı ne de gençliği tam olarak kapsayabilmiş değil. Bunun nedeni ise; AKP'nin birçok kurumu ele geçirmesine rağmen, ülkeyi ve gençliği ele geçirememesiyle ve bunun krizini yaşamamasıyla yakından ilgilidir.

En büyük örneği ise üniversitelerdir. Üniversiteler şu an gerici, sağcı rektörleriyle, akademisyenleriyle, dekanlarıyla kuşatılmaya çalışılsa da; yürüyüşleri, toplanmaları engellemeye çalışan faşistleri ve islamcı dernekleriyle gençliğe dayatılmaya çalışılsa da onların devri çoktan bitmiştir.

Türkiye'nin yakın tarihinde her sağ iktidarının ortaya çıkış süreci gibi "İlimli İslam" adı altında çıkan yirmi yıllık AKP iktidarının diktatörlüğünün bir yönünü burada arayabiliriz. Azınlık iktidarına dönüşen AKP, artık bir korku hegemonyasını devreye sokmakta. Bu yüzden az önce onların devri bitti derken, elbette sadece AKP'yi kast etmiyoruz. Sermayenin kuyruğunda dolaşan, toplumla bağ kuramayan, bireyciliği pompalayan ve halk düşmanı olan siyasal islamcılarını, ülkücüleri, liberalleri;

yani tüm burjuva partilerinden, düzen partilerinden ve kurumlarından bahsediyoruz. Üniversitelerimizi bu seçeneklerden hiçbirini kurtaramaz ve sahiplenemez. Üniversiteler yeni bir düzenin yolunu arayanlarıdır, eski düzeni bir yerlerinden onarıp önümüze koyanların değildir. Değiştirme iradesini gösterenlerin ve yeni düzeni inşa edenlerindir. Bunları en başa yazmak elzemdir.

Yakın zamanda İstanbul Üniversitesi'nde tekbir getiren cihatçı düşünceleri üniversitemizde istemiyorsak, çocuk yaşta evliliği propaganda eden öğretim görevlilerini istemiyorsak, laikliği ve bilimsel eğitimi ayaklar altına alan eğitim sistemini istemiyorsak, okurken çalışmak istemiyorsak, kısacası insanca yaşamak istemiyorsak; önce bu isteklerin gerçeğe dönüşmesi için bizim olanı geri almalıyız, yani "Üniversiteler Bizimdir!" diyebilmeliyiz." Sağcıların, işbirlikçilerin, liberallerin, ülkücülerin, sol adı altında hareket eden AB foncularının da değildir!" diyebilmeliyiz.

"Bizim olanı geri almak için ne yapmalı?" sorusu da elbette burada devreye giriyor. Bugün gençlik birçok şeyin farkında ve tepkisini gösteriyor; fakat bu yeterli mi? Tepkiselliğin dışına çıkmayan ve farkındalığa sıkışan bu durumun hiçbir dönemde

getirisi olmamıştır. Tepkiselliği aşan, bütünlüklü bir mücadeleyi göze alabilen, yani kimliklere sıkışmayan bir pratik önceliğimiz olmalıdır.

Kendimizi bir sınıfın parçası olarak görmemiz veya o sınıfın yanında durmamız gerekir, yani sınıfsal bir perspektif geliştirmemiz gerekir. Rotamızı doğru belirlememiz, işçi sınıfının safında yer almamız ise iktidar perspektifinden bağımsız düşünülemez. Bunun için de iktidar perspektifine sahip genç bir kuşak; mücadeleyi tüm gençlikle buluşturmayı, üniversitelerde sosyalist düşünceyi yeniden yerleştirmeyi gündemine almalıdır.

İdeolojik, siyasal ve örgütsel bütünlüğe sahip olmayan ve bu görevlere öncülük etmeyen bir genç kuşak yaratamazsak; bizim olanı geri almak şöyle dursun, bu düzen elimizde olanı da bizden alacaktır. Üniversiteler onların değil, bizindir demek istiyorsak bu seçim döneminde sol siyaseti yeniden gündeme getirmemiz gerekmektedir. Sağıcılardan sağcı beğenmeyeceğimiz bir düzende, emeğimizin iktidarda olduğu bir düzende, bilimsel-laik-eşit bir eğitim aldığımız bir düzende üniversiteler bizindir, bizim kalacaktır!

■ Arjin Avcı

Yeni Ülke Buluşmaları'nın ikincisi gerçekleşti:

Yaşadığımız kriz neo-liberalizmin krizi mi?

"Yaşadığımız kriz neo-liberalizmin krizi mi?" başlıklı sunumda Prof. Dr. İzzeddin Önder, Türkiye'nin içinden geçtiği ekonomik krizi, bu krizin nedenlerini, Türkiye ekonomisinin yapısal sorunlarını ve krizin emekçi sınıflara etkisini değerlendirdi.

Aylık fikir dergisi Yeni Ülke'nin ikincisini düzenlediği Yeni Ülke Buluşmaları, Danışma Kurulu Üyesi Prof. Dr. İzzeddin Önder'in katılımıyla TMMOB Mimarlar Odası İstanbul Büyükşehir Şubesi konferans salonunda gerçekleşti. "Yaşadığımız kriz neo-liberalizmin krizi mi?" başlıklı sunumda Önder, Tür-

kiye'nin içinden geçtiği ekonomik krizi, bu krizin nedenlerini, Türkiye ekonomisinin yapısal sorunlarını ve krizin emekçi sınıflara etkisini değerlendirdi. Etkinliğin ikinci bölümünde Önder katılımcıların sorularını yanıtladı.

Aylık olarak düzenlenen Yeni Ülke Buluşmalarının ilki Dr. Barış Zeren'in katılımı ile "Ukrayna – Rusya Savaşı Yeni bir dünya kurulurken Türkiye'nin yeri" başlığıyla gerçekleşmişti.

Yoldaştan Mektup

Emekliler sadaka değil, haklarını istiyorlar

Herkes Merhaba,

25 yıl çalışıp gelecek hayatında rahat etmek isteyen milyonlarca emekliden biriyim.

Fakat şu anki iktidarın emekliye bakışı ve ülkemizde yaşanan ekonomik kriz, halkımızın büyük bölümünü ve biz emeklileri açlık sınırının altına itti. Neredeyse otomatikçe bağlanan zamlarla başta biz emekliler olmak üzere, sabit ücretliler için temel gereksinimlerimizi bile karşılayamaz olduk. Yaşamımızın son dönemini insanca yaşamak isteyen bizler, bu yıkım boyutlarına varan koşullarda, bir de çocuk ve torunlarımızın yüklerini de yeniden yaşlı omuzlarımıza almak zorunda bırakıldık.

Bu dayanılmaz yaşamı biraz olsun hafifletecek kararların bir an önce alınmasını bekliyoruz; fakat nafiye olduğunu görüyoruz.

Yaklaşık 14 milyon emeklilin, 8 milyona yakını asgari ücretin altında maaş olarak hayatını devam ettirmekte. Yoksulluk ve açlık sınırının rakamları ortadayken, emeklilere verilen maaş ise düpedüz "sefalet ücreti"dir. Karpuzun dilimle, domates ve salatalığın tane ile satıldığını görür olduk; hatta

sadece gördük, bunları bile alamaz olduk.

Bütün bunlar bir ajitasyon değil bizlerin yaşadığı gerçeklerdir. Benim ve benim gibi emeklilerin ekonomik açıdan tek beklentimiz insanca yaşayabileceğimiz bir ücrettir. Emeklilerin önündeki sendikalaşma engeli kaldırılmalıdır. Bizler de insanca yaşayabilmek için mücadelemizi sendikalarda rahatlıkla yapabilmeliyiz.

Biz emeklilerin uzun yıllar verdiği emekle kurup bu düzeye getirdiğimiz ülkemizin kaynak ve olanaklarından insanca yaşayabileceğimiz payın eşit olarak paylaşılmasını istiyoruz ve bunu her platformda dile getireceğiz. Emeklilerin hak arayışlarını ve insanca yaşam istemlerini siyasal iktidardan bağış, hatta sadaka bekleniyor gibi algılayanlar var. Bizler siyasal iktidardan bir bağış istemiyoruz. Bu çok yanlış bir algı...

Bugün Türkiye'de var olan tüm kaynak ve olanaklar biz emeklilerin 30-40 yıllık emeklerinin ürünüdür. Bu ülkenin ne kadar ulusal birikimi varsa emeklilerin alın teriyle üretilmiştir. Emekliler sadaka istemiyor, 20-30 yıldır verdikleri primlerin geri dönüşünü eşit ve adil bir biçimde bekliyor-

lar. Bunu isterken de kimseye haksızlık etmiyor, kimsenin payına göz dikmiyoruz. Yalnızca yarattığımız ulusal gelirin adil paylaşılmasını bekliyoruz. Siyasal iktidar, bu istemlere kulak vermek durumundadır. Mutlu bir azınlığın yandaşlarının kamu kaynaklarını talan etmek için kullanmasından vazgeçmelidir.

Uzun yıllar verdiğimiz emeklerle kurup bu düzeye getirdiğimiz ülkemiz kaynak ve olanaklarından insanca yaşayabileceğimiz payının bizlerden esirgenmemesi gerektiğine inanıyoruz.

Eskiden dede, babaanne olarak bayramlarda torunlarımıza harçlık verirken, bugün bayramlarda biz harçlık bekler hale geldik!

Bundan sonraki yaşantımızda sadaka ve lütuf değil, sadece ve sadece insanca bir yaşam sürmek istiyoruz.

Herkes selamlar. Güzel günler göreceğimiz bir yönetim ve emeğin iktidarını göreceğimiz günlerde buluşmak dileğiyle...

■ Halim YILDIRIM - ANKARA

TKH'den Yeni Bir Cumhuriyet Çağrısı

YENİ BİR CUMHURİYET EMEKLİLERİN OMUZLARINDA YÜKSELECEK SOSYALİST TÜRKİYE CUMHURİYETİ OLACAKTIR!

Ülkemiz, iş birlikçilerin, yobazların, emperyalistlerin ve para babalarının değil emekçilerin ülkesi olacaktır. Kurulacak yeni Cumhuriyet emekçilerin omuzlarında yükselecektir!

YENİ BİR CUMHURİYET mücadelesi bağımsız, laik, adil, eşit ve özgür bir Türkiye'nin kurulması mücadelesidir!

YENİ BİR CUMHURİYET mücadelesi, sömürüye karşı eşitlik mücadelesidir!

YENİ BİR CUMHURİYET mücadelesi, emperyalizme karşı bağımsızlık mücadelesidir!

YENİ BİR CUMHURİYET mücadelesi, yobazlara karşı laiklik mücadelesidir!

YENİ BİR CUMHURİYET mücadelesi, tek adam diktatörlüğüne karşı halkın kendi kendini yönetme mücadelesidir!

YENİ BİR CUMHURİYET mücadelesi, Ortadoğu başta olmak üzere tüm dünyada halkların kardeşliği ve barış mücadelesidir!

YENİ BİR CUMHURİYET mücadelesi, yoksulluğa, işsizliğe ve geleceksizliğe karşı insanca yaşam mücadelesidir!

YENİ BİR CUMHURİYET mücadelesi, Türk ve Kürt emekçilerinin kardeşlik mücadelesidir!

YENİ BİR CUMHURİYET mücadelesi, ülkemizin topyekûn kurtuluş mücadelesidir!

YENİ BİR CUMHURİYET mücadelesi, SOSYALİST TÜRKİYE mücadelesidir!

YENİ BİR CUMHURİYET, ülkemizin ilerici, yurtsever, cumhuriyetçi ve emekçi halkının kendi kaderini eline almasıyla mümkündür. Ülkemizi gericiğin karanlığından çıkaracak, emperyalizmin boyunduruğundan ve sermayenin diktatörlüğünden kurtaracak tek güç emekçilerin örgütlü gücüdür. Bugün halkın örgütlü gücü dışında bu gidişe dur diyecek başka bir güç yoktur.

YENİ BİR CUMHURİYET için halkımızı yaşamın bütün alanlarında ve Partimizin saflarında örgütlenmeye çağırıyoruz.

**İNSANCA YAŞAM,
EŞİTLİKÇİ BİR DÜZEN İÇİN**